மனிதரைக் கண்டு கொண்டேன்

கவியரசர்

முடியரசன்

மனிதரைக் கண்டு கொண்டேன்

கவியரசர்

முடியரசன்

மணிவாசகர் பதிப்பகம்
31, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை
சென்னை-600108.

முதல் பதிப்பு : ஆகஸ்ட், 2005
திருவள்ளுவர் ஆண்டு : 2036

விலை : ரூ. 20.00

மணிவாசகர் வெளியீட்டு எண் : 1190

நினைவில் வாழும்
நிறுவனர்
ச. மெய்யப்பனார்

டாக்டர் ச. மெய்யப்பன், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் தமிழ்ப் பேராசிரியர்.

பல்கலைக்கழகங்கள் பலவற்றில் இவர் அறக்கட்டளைகள் நிறுவியுள்ளார்.

'வள்ளுவம்' இதழின் நிறுவன ஆசிரியர்.

குன்றக்குடி அடிகளார் **'தமிழவேள்'** என்றும், தருமபுரம் ஆதீனத் தலைவர் **'செந்தமிழ்க் காவலர்'** என்றும் விருதுகள் வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளனர்.

'பதிப்புச்செம்மல்' என அறிஞர்கள் இவரைப் பாராட்டுவர்.

கிடைக்குமிடம் :

மணிவாசகர் நூலகம்

12-B, மேல சன்னதி, சிதம்பரம்- 608001. ✆:230069
31, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை, சென்னை-600108. ✆:25361039
5, சிங்காரவேலு தெரு, தி. நகர், சென்னை-600017. ✆:24357832
110, வடக்கு ஆவணி மூல வீதி, மதுரை-625001. ✆:2622853
15, ராஜ வீதி, கோயமுத்தூர்-641001. ✆:2397155
28, நந்தி கோயில் தெரு, திருச்சி-620002. ✆:2706450

அச்சிட்டோர் : மணிவாசகர் ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை – 600 021
தொலைபேசி : 25954528

கவியரசர்

முடியரசன்

7-10-1920 - 3-12-1998

முன்னுரை

என் தந்தையார் கவியரசர் முடியரசனார் அவர்களின் இயற்கையடைவிற்கு முன்பிருந்தே, நூல் வடிவில் வெளிவராத அவரின் கவிதைகளைப் பல நூல்களாக நானே பதிப்பித்து வெளியிட எண்ணி, அவரது கவிதைகளைத் தேடி எடுத்துத் தொகுக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தேன். என் தந்தை நெடுங்காலமாக உடல் நலிவுற்று படுக்கையில் இருந்தமையால், தொகுப்பிற்கான சரியான அறிவுரைகளை அவரிடமிருந்து என்னால் பெற இயலவில்லை. இதனால் நூல் வெளியீடுகள் காலத்தாழ்வாகிக் கொண்டே யிருந்தன. இந்நிலையில் என் தந்தையை இயற்கை கொண்டு சென்றது.

பின் மீண்டும் நான் தொகுப்புப் பணியில் ஈடுபட்டேன். அப்பொழுது, "மனிதரைக் கண்டு கொண்டேன்" என்ற தலைப்பில் நூலொன்றைத் தொகுத்திருப்பதாக, என் தந்தை 'முன்னுரை' மட்டும் எழுதி வைத்திருந்த ஒரு தாள் மட்டும் என் கைக்குக் கிடைத்தது. அம்முன்னுரை இதோ:

'மனிதரைக் கண்டுகொண்டேன்'

"குமுகாயத்திற் குறைகள் மலிந்து விட்டன. பண்பாடுகள் நலிந்து விட்டன. அந்நிலையைக் காணும் பொழுதெல்லாம் நெஞ்சம் குமுறுவதுண்டு; பொறுமுவதுண்டு; புழுங்குவதுண்டு. அந்த வேதனைகளில் வெடித்துக் கிளம்பிய பாடல்களைத் தொகுத்து, 'மனிதனைத் தேடுகிறேன்' என்ற தலைப்பில் ஒரு நூலாக்கினேன்.

20.2.81-இல் மதுரைப் பாத்திமா கல்லூரிப் பாட்டரங்கில் தலைமையேற்றுச் சிறிது நேரம் பேசியமர்ந்ததும் குளிர் காய்ச்சலால் தாக்குண்டேன். அவ்வமயம் முதல்வரும் பேராசிரியர்களும் காட்டிய பரிவுணர்ச்சி என்னுளத்தை நெகிழ வைத்து விட்டது.

பண்பாடுகள் வாடிவிட்டன; உண்மைதான். எனினும் ஆணிவேர், அற்றுவிடாமல் அங்கங்கே கிளை வேர்களை விட்டுக் கொண்டுதானிருக்கிறது என்ற ஓர் உணர்வு தோன்றியது. அதனால் குறைகளை மட்டுமே சுட்டிக்காட்டாமல் நிறைகளையும் எடுத்துக் காட்ட வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அன்று அரும்பியது. ஆதலின் ஆங்காங்கே தம்மாலான நற்பணிகள் ஆற்றிவரும் மாந்தரை - நாட்டுக்கு, மொழிக்கு, மக்களுக்கு ஒல்லும் வகையால் உழைப்பினை நல்கும் நல்லோரை- ஆன்று அவிந்து, அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோரைக் கண்டு, மகிழ்ந்து பாடிய பாடல்களைத் தொகுத்து, 'மனிதரைக் கண்டு கொண்டேன்' என்ற தலைப்பில் ஒரு நூலாக்கினேன்.

குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டித் திருத்த முயல்வது ஒருமுறை. நிறைகளை எடுத்துக் காட்டி ஆர்வமூட்டி நெறிப்படுத்துவது மற்றொரு முறையாகும். அதனால், தனி மனிதரைப் புகழ்வது என் நோக்கமன்று. தன்னலம் தவிர்த்து பொது நல நோக்கு ஓரளவு காணப்படினும் அவர்களைப் பாடியிருக்கிறேன். வளருங் குமுகாயத்திற்கு வழிகாட்டும் என்ற நம்பிக்கைதான். வேறொன்றுமில்லை."

அன்பன்

முடியரசன்

மேற்கண்ட 'முன்னுரை' எழுதப்பட்ட தாள் மட்டும்தான் கிடைத்ததே தவிர, அதில் குறிப்பிட்ட கவிதைகள் கிடைக்கவில்லை. அவை எவையென்றும் தெரியவில்லை.

இந்நிலையில் எந்தையின் ஆசைப்படி 'மனிதரைக் கண்டு கொண்டேன்' என்ற தலைப்பில் நூலொன்று தொகுக்க எண்ணி, மேற்கண்ட எந்தையின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்ட படியான மொழி, மக்கள், நாட்டுக்குத் தொண்டாற்றிய மாந்தர் பற்றி, என் தந்தை பாடிய பாடல்கள் ஒரு சிலவற்றை நான் தொகுத்து இந்நூலிற் கொடுத்துள்ளேன்.

கவிஞர் காட்டிய சிறந்த மாந்தரைக் கண்டு கொள்ள உதவிய மணிவாசகர் பதிப்பகத்தார்க்கு என் நன்றி.

'முடியரசன் குடில்', அன்பன்
மனை எண் : 569, சூடாமணி நகர், **மு. பாரி**
காரைக்குடி - 630 003

புகழ் மாலை

கவிஞன் யார்?... என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டுத்தானய்யா;
பகுத்தறிவுக் கவிஞர் முடியரசனய்யா....

– தந்தை பெரியார்

திராவிட நாட்டின் வானம்பாடி கவிஞர் முடியரசன்....

– பேரறிஞர் அண்ணா

எனக்குப்பிறகு கவிஞன்.... முடியரசன்.....

– புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன்

தன்மானக்குன்றம்- கொள்கை மாறாச்சிங்கம்-திராவிட இயக்கத்தின் முன்னோடிக்கவிஞர் - திராவிட இயக்கத்தின் ஈடு இணையற்ற தளகார்த்தர்களில் ஒருவர் - 1940க்குப் பின்னால் திராவிட இயக்கத்தின் சார்பில் நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட இதழ்களில் கொள்கை முழக்கம் செய்தவர் கவிஞர் முடியரசன். இன்று திராவிட இயக்கம் நிமிர்ந்து நின்று கோலோச்சுகிற தென்றால்.... அன்று முடியரசனார் ஆற்றிய இலக்கியப் பணியும் காரணம்....

– கலைஞர் மு. கருணாநிதி

கவிஞர் என்றால் இப்படித்தான் வாழவேண்டும் என்று முடியரசனார் அவர்களின் வாழ்க்கையைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம்

– மக்கள் திலகம் எம். ஜி. ஆர்

சாதி ஒழிய வேண்டும் எனக் கவிதையிலும், மேடையிலும் முழங்கிய கவிஞர்களுள், அவற்றைத் தன் வாழ்வில் கடைப்பிடித்தவர், கவிஞர் முடியரசனார் தவிர வேறு யாராவது இருக்கிறார்களா? எனத் தெரியவில்லை....

– தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கிய வாதிகளுள் இணையற்றவர் கவியரசர் முடியரசனார்...

– முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம்.

பாரதியார் என்ற வித்திலிருந்து முளைத்தது பாரதிதாசன் என்ற செடி. அச்செடியில் தழைத்தது முடியரசன் என்ற கொடி....

அவர் இயற்றிய கவிதை நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் தமிழுக்கு ஆக்கம் செய்யும் செம்மொழிச் செல்வமாகும். தன்மானச் சுடராக - கவிஞர்களிடையே ஓர் முடிசூடா மன்னராகத் திகழ்ந்தவர் கவியரசர் முடியரசனார்.

– பேராசிரியர் க. அன்பழகன்

வேத்தவைப் பாவலரும் வேற்று மொழிகலக்குந்
தீத்திறக் காலை தெளிமருந்தே – மூத்த
முடியரச ரின்றி மொழிவனப்புச் செய்யும்
முடியரசன் செய்யுள் முறை.

– மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர்

பாடப் பிறந்த பழஞ்சபை மாணவன்
மூடப் பழக்கஞ் சாடிய பாவலன் ....
இலக்கியம் நிலமா இலக்கணம் அரணாக்
கவிதை கோலாக் கற்பனை கொடியா
வெல்க தமிழெனும் விறற்கொடி பொறியா
யாப்புப் படையா நல்லணி துணையாப்
புரட்சி முரசாப் புதுமை துடியாத்
தமிழை இகழ்வார் தன்னுயிர்ப் பகையா
அல்மொழி திணிப்பார் வல்வர வெதிர்த்துத்
தொடுமொழிப் போரில் தும்பை சூடியோன்
மொழியர சோச்சும் முதல்முடி யரசன்
குடியரசு போற்றுங் கொள்கை யோனே

– முனைவர் வ.சுப. மாணிக்கனார்

முடியரசர் இவரென்றால் மக்களெங்கே?
முன்னோடும் பரி எங்கே? படைக ளெங்கே?
முடிஎங்கே? அரசெங்கே? முரச மெங்கே?
மூத்தமிழில் ஒரு தமிழ்தான் முடியோ! மற்ற
இடைத்தமிழ்தான் அரசோ! மூன் றாவதான
எழிற்றமிழ்தான் முரசோ! ஓ! சரிதான் இந்த
முடியரசர் பாவரசர் பாடுகின்றார் நாம்
முழங்காலை நிலந்தாழ்த்தி வணங்கிக் கேட்போம்!

மும்முடியை ஓர் தலையில் முடித்த முடியரசர்
எம்முடியும் தலை வணங்கும் இயற்கையிலே கவிஞர்
தம்மரிய கவிதையினால் கவியரசர் ஆனார்
தாய்த் தமிழே! அவர் முடியை உனக்குத்தான் சாய்ப்பார்.

– கவிஞர் கண்ணதாசன்

இறைவனின் படைப்புகளில் சிகரம் போன்றவன் மனிதன். மனிதனின் படைப்புகளில் சிகரம் மொழி; மொழியின் சிகரம் கவிதை. அது மொழியின் பூரணப் பொலிவும்கூட தமிழ் இலக்கியம் நீண்ட மரபுடையது. மரபு வழுவாமல், புதுமைகளைப் புகுத்தி, தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்தை வளப்படுத்திய பெருமை மகாகவி பாரதியார் - பாவேந்தர் பாரதிதாசன் கவிதா மண்டலத்துக்கே உண்டு. இக் கவிதா மண்டலத்தைச் சேர்ந்த புதிய தலைமுறைக் கவிஞர்களில் முதலாவது இடத்தைப் பெற்றவர் கவிஞர் முடியரசன். "எனது மூத்த வழித்தோன்றல் முடியரசனே" என்று பாவேந்தராலேயே பாராட்டப் பெற்ற பெருமையுடையவர். ஆழ்ந்த புலமைமிக்க இக் கவிஞர் அழகும் இனிமையும் புதுமையும் கொஞ்சிக் குலவும் ஏராளமான கவிதைகளை எளிய நடையில் இயற்றித் தமிழுக்குப் புதிய அணிகலன்களைச் சூட்டியவர்.

பொதுவாக கவிஞர்களின் உள்ளம் தனித்தன்மை வாய்ந்தது. பார்வையும் தனி - கோணமும் தனி - உணர்வும் தனி - எல்லாமே தனி. அதனாலேயே, தனித்து நின்று இலக்கிய உலகுக்கு "தனி முத்திரை பதிந்த" கவிதைகளைக் கவிஞனால் வழங்க முடிகிறது. இலக்கியவாதிகளில் பத்தோடு பதினொன்றாகக் கவிஞனைக் கருத முடியாது. இலக்கிய உலகில் சிங்கம் போல உலவக் கூடியவர்கள் உண்மையான கவிஞர்கள். அந்த அபூர்வ இனத்தைச் சேர்ந்த கவிஞர் முடியரசன் எந்தச் சபலத்துக்கும் முடி சாய்க்காத ஆண்மையாளர். தமது கவிதைகள் மூலம் சமூக அநீதிகளை மனிதரிடையே பேதாபேதங்களைக் கற்பிக்கும் ஏற்பாடுகளை- குருட்டுப் பழக்க வழக்கங்களைச்சாடியவர். மனித நேயத்துக்கும் சமத்துவத்துக்கும் எதிரான கருத்துக்களை எதிர்த்து,

கவிதைகள் மூலம் ஓயாத அறிவுப் போர் நடத்தியவர். ஒப்புரவும் மனிதநேயமுமே தமிழரின் பண்பாடு என்பதைக் கவிதைகளால் முரசறைந்தவர், 'அரசவைக் கவிஞர்' என்ற பதவி மட்டும் இருந்திருக்குமானால் அதில் அமர்ந்து தமிழ் மொழிக்குப் பெருமை சேர்ப்பதற்கான தகுதிகள் அனைத்தும் உடையவர். அவருடைய மறைவின் மூலம் தமிழ் உலகம் ஓர் அபூர்வப் படைப்பாளியை இழந்து விட்டது. மரபு வழுவாமல் அதே சமத்தில் புதுமை பூத்த இனிய கவிதைகளைச் சொரிந்து வந்த தமிழ்ப் பொழில் மறைந்து விட்டது. அதிலும், உரைநடைக்கே கவிதை போல வேடமிட்டுக் காட்டும் 'நவீன கவிஞர்கள்' மலிந்துவரும் இக்காலத்தில் தரம்மிக்க மரபுக் கவிதைகளைக் காலத்தின் தேவைகளுக்கு ஈடு செய்யக்கூடிய வகையில் சுரந்து அளித்து வந்த செந்தமிழ் ஊற்று முடியரசன். தமிழுக்கு வளம் சேர்த்த அறிஞர்களின் படைப்புகளை அரசுடைமை ஆக்கும் சீரிய திட்டம் ஒன்றைத் தமிழக அரசு செயற்படுத்தி வருகிறது. அந்த வரிசையில் கவிஞர் முடியரசனின் படைப்புகளையும் அரசுடைமையாக்கிச் சிறப்பிப்பதன் மூலம் இந்த அற்புதக் கவிஞனுக்குத் தமிழ் மக்களின் உணர்வு பூர்வமான அஞ்சலியைப் பிரதிபலிக்க முடியும்.

- **'தினமணி'** நாளிதழ், முடியரசனார் மறைவிற்காக 'புதுமை பூத்த மரபுக் கவிஞர்' என்ற தலைப்பிட்டுத் தீட்டிய, 5–12–1998 தலையங்கம்.

கவியரசர் முடியரசன் வாழ்க்கைக் குறிப்பு

இயற்பெயர்	:	துரைராசு
பெற்றோர்	:	சுப்புராயலு - சீதாலெட்சுமி
பிறந்த ஊர்	:	பெரியகுளம்
வாழ்ந்த ஊர்	:	காரைக்குடி
தோற்றம்	:	7-10-1920
இயற்கையடைவு	:	3-12-1998
கல்வி	:	பிரவேச பண்டிதம், மதுரைத் தமிழ் சங்கம் (1934-39) வித்துவான், கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி, மேலைச்சிவபுரி (1939-43)
பணி	:	தமிழாசிரியர், முத்தியாலுப்பேட்டை உயர்நிலைப்பள்ளி, சென்னை (1947-49), மீ.சு. உயர்நிலைப்பள்ளி, காரைக்குடி (1949-78)
திருமணம்	:	2.2.1949 (கொள்கை வழிக் கலப்புத் திருமணம்)
துணைவியார்	:	கலைச்செல்வி

மக்கள்	**மருமக்கள்**	**பேரப்பிள்ளைகள்**
குமுதம்	பாண்டியன்	திருப்பாவை
பாரி	பூங்கோதை	ஓவியம்
அன்னம்	சற்குணம்	செழியன், இனியன்
குமணன்	தேன்மொழி	அமுதன், யாழிசை
செல்வம்	சுசீலா	கலைக்கோ, வெண்ணிலா
அல்லி	பாண்டியன்	முகிலன்

இயற்றிய நூல்கள்

1. முடியரசன் கவிதைகள்	(கவிதைத் தொகுதி)	1954
2. காவியப் பாவை	(கவிதைத் தொகுதி)	1955
3. கவியரங்கில் முடியரசன்	(கவிதைத் தொகுதி)	1960
4. பாடுங்குயில்	(கவிதைத் தொகுதி)	1983
5. நெஞ்சு பொறுக்கவில்லையே	(கவிதைத் தொகுதி)	1985
6. மனிதனைத் தேடுகிறேன்	(கவிதைத் தொகுதி)	1986
7. தமிழ் முழக்கம்	(கவிதைத் தொகுதி)	1999
8. நெஞ்சிற் பூத்தவை	(கவிதைத் தொகுதி)	1999
9. ஞாயிறும் திங்களும்	(கவிதைத் தொகுதி)	1999
10. வள்ளுவர் கோட்டம்	(கவிதைத் தொகுதி)	1999
11. புதியதொரு விதி செய்வோம்	(கவிதைத் தொகுதி)	1999
12. தாய்மொழி காப்போம்	(கவிதைத் தொகுதி)	2001
13. மனிதரைக்கண்டு கொண்டேன்	(கவிதைத் தொகுதி)	2005
14. பூங்கொடி	(காப்பியம்)	1964
15. வீர காவியம்	(காப்பியம்)	1970
16. ஊன்றுகோல்	(காப்பியம்)	1983
17. அன்புள்ள பாண்டியனுக்கு	(கடித இலக்கியம்)	1999
18. இளவரசனுக்கு	(கடித இலக்கியம்)	1999
19. எக்கோவின் காதல்	(சிறு கதைகள்)	1999
20. எப்படி வளரும் தமிழ்	(கட்டுரை)	2001
21. சீர்திருத்தச்செம்மல் வை.சு.சண்முகனார்	(கட்டுரை)	1990
22. பாட்டுப் பறவையின் வாழ்க்கைப் பயணம்	(தன் வரலாறு)	

தேடிவந்த சிறப்புகள்

(விருது/பட்டம்/பரிசு - வழங்கியது / இடம் - ஆண்டு)

- 'அழகின் சிரிப்பு' என்ற கவிதைக்கு முதல் பரிசு-பாவேந்தர் பாரதிதாசன், முத்தமிழ் மாநாடு, கோவை - 1950
- 'திராவிட நாட்டின் வானம்பாடி' பட்டம் -பேரறிஞர் அண்ணா - 1957
- 'கவியரசு' பட்டம் பொற்பதக்கம் - குன்றக்குடி அடிகளார், பாரி விழா, பறம்புமலை - 1966
- 'முடியரசன் கவிதைகள்' நூலுக்குப் பரிசு - தமிழ்நாடு அரசு - 1966
- 'வீர காவியம்' நூலுக்குப் பரிசு - தமிழ்நாடு அரசு - 1973
- 'நல்லாசிரியர்' விருது, வெள்ளிப் பதக்கம் - கே.கே.ஷா. ஆளுநர், தமிழ்நாடு அரசு - 1974
- 'சங்கப் புலவர்' பட்டம் - குன்றக்குடி அடிகளார் - 1974
- 'பாவரசர்' பட்டம், பொற்பேழை - மொழிஞாயிறு ஞா. தேவநேயப் பாவாணர், உலகத் தமிழ்க் கழகம், பெங்களூர் - 1979
- 'பொற்கிழி' - பாவாணர் தமிழ்க் குடும்பம், நெய்வேலி - 1979
- 'பொற்குவை' - ரூ. 10,000/-, மணிவிழா எடுப்பு - கவிஞரின் மாணாக்கர்கள், காரைக்குடி - 1979
- 'பொற்கிழி' - பாரதியார் நூற்றாண்டு விழாக் குழு, சிவகங்கை
- 'கவிப் பேரரசர்' பட்டம், பொற்கிழி ரூ. 10,000/- மணிவிழா எடுப்பு - கலைஞர் மு. கருணாநிதி, தி.மு.க மாநில இலக்கிய அணி, சென்னை - 1980
- 'தமிழ்ச் சான்றோர்' விருது, பதக்கம் - தமிழகப் புலவர் குழு, சேலம் - 1983

- 'கலைஞர் விருது' என்.டி. இராமாராவ், முன்னாள் ஆந்திர முதலமைச்சர், கலைஞர் மு. கருணாநிதி, தி.மு.க. முப்பெரும் விழா, சென்னை - 1988
- 'பாவேந்தர் விருது' (1987 க்குரியது) பொற்பதக்கம், கலைஞர் மு. கருணாநிதி, முதல்வர், தமிழ்நாடு அரசு, சென்னை - 1989
- 'பொற்கிழி' - விக்கிரமன், அனைத்திந்திய தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தினர், காரைக்குடி கவிஞர் இல்லம் - 1993
- 'பூங்கொடி' நூலுக்கு, இந்திராணி இலக்கியப் பரிசு ரூ. 5,000/- இந்திராணி அறக்கட்டளை, கரூர் - 1993
- 'சிறந்த தமிழ்த் தொண்டிற்கான' அரசர் முத்தையவேள் நினைவுப் பரிசில், வெள்ளிப்பேழை, பொற்குவை ரூ. 50,000/- அண்ணாமலை அரசர் நினைவு அறக்கட்டளை, சென்னை - 1993
- 'இராணா இலக்கிய விருது' பொற்குவை ரூ. 10,000/- தமிழ் இலக்கியப் பேரவை, ஈரோடு - 1994
- 'கல்வி உலகக் கவியரசு' விருது - அகில இந்தியப் பல்கலைக் கழகம் தமிழாசிரியர் மன்றம், காரைக்குடி - 1996 (அழகப்பா பல்கலைக் கழகம்)
- 'பொற்கிழி' - பழைய மாணவர் பாராட்டு விழா, கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி, மேலைச்சிவபுரி - 1997
- 'கலைமாமணி' விருது 'பொற்பதக்கம்' - செல்வி பாத்திமா பீவி, ஆளுநர், கலைஞர் மு. கருணாநிதி, முதலமைச்சர், தமிழ்நாடு அரசு, சென்னை - 1998

பிற குறிப்புகள்

- இளம்பருவத்தில் இலக்கிய உணர்வை ஊட்டியவர் தாய்மாமன் துரைசாமி அவர்கள்.
- 20-ஆம் அகவை வரைக் கடவுளைப் பற்றிய கவிதைகள் இயற்றினார். அவை கிடைத்தில (1939)

- 21-ஆம் அகவை முதல் சமுதாயச் சூழல், மொழி, நாடு, இயற்கை இவற்றையே பாடி வந்தார் (1940)
- 21-ஆம் அகவையில் இயற்றிய 'சாதி என்பது நமக்கு ஏனோ?' என்ற கவிதையே முதல் முதலில் அச்சு வாகனம் ஏறியது. இது பேரறிஞர் அண்ணாவால் 'திராவிட நாடு' இதழில் வெளியிடப்பட்டது (1940)
- தந்தை பெரியாரின் தன்மான இயக்கத் தொடர்பு (1940)
- தன்மான இயக்கத் தொடர்பால் 'வித்துவான்' தேர்வில் தோல்வியுறுமாறு செய்யப்பட்டார் (1943)
- புதுவை மாநிலத்திற்கு அருகில் உள்ள மயிலத்தில் தலைமறைவாக இருந்து படித்து 'வித்துவான்' பட்டம் பெற்றார் (1947)
- நவாபு டி.எஸ். இராசமாணிக்கம் நாடகக் குழுவில் பாடல், உரையாடல் எழுதும் பணி. அங்கிருந்த 'சிறை வாழ்க்கை' யும், மதவழிபாட்டு முறைகளும் பிடிக்காமல் வெளியேறினார்.
- சென்னையில் தமிழாசிரியர் பணி - பல்வேறு இதழ்களில் இலக்கியப்பணி - 'பொன்னி' இதழில் பாரதிதாசன் பரம்பரைக் கவிஞராக அறிமுகம் - திராவிட இயக்கத் தலைவர்கள், தமிழறிஞர்களுடன் தொடர்பு (1947-49)
- தான் கொண்ட கொள்கைக்காக கைம்பெண் - கலப்புத் திருமணம் செய்து கொள்ளத் தாயாரிடம் வேண்டுதல். 'ஒரே மகன் என்பதால், அவ்வாறு செய்ய இயலாது" எனத் தாயார் மறுத்தல் (1948)
- 'சாதி மறுப்புத் திருமணம் செய்யவாவது இசைவு கொடுங்கள்' என அன்னையாரிடம் வேண்டுதல். பெற்றோர் இசைதல். பெற்றோர் மூலம் 'கலைச்செல்வி' எனும் நலத்தகையாரை பேராசிரியர் மயிலை சிவமுத்து தலைமையில் சாதி மறுப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டார் (1949)
- திருமணமான ஆண்டே தமது துணைவியாருடன் இந்தி எதிர்ப்புப்போரில் பங்கேற்றார் (1949)

- கலப்பு மணத்தின் தேவையைப் பற்றிக் கவிதை பல பாடியதோடு இருந்து விடாமல் தாமும் கலப்புத் திருமணம் செய்துகொண்டு, தம் பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் அவ்வாறே செய்வித்துத் தம் கொள்கைக்கு வெற்றி தேடித் தந்ததன் மூலம் 'அரியவாம் சொல்லிய வண்ணம் செயல்' என்னும் வள்ளுவர் வாக்கைத் தோல்வியுறச் செய்தார்.
- காரைக்குடியில் மீ.சு. உயர்நிலைப்பள்ளியில் தமிழாசிரியர் பணியேற்றார் (1949)
- 'முடியரசன் எனக்குப் பின் கவிஞன்' எனப் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசனால் பாராட்டப் பெற்றார் (1950)
- குருதி உமிழும் கொடுநோய்க்கு இலக்காகி, புதுக்கோட்டைத் தமிழ்ப் புரவலர் அண்ணல் பு.அ. சுப்பிரமணியனார் அருட்கொடையால் உயிர்பிழைத்தார் (1955)
- மூன்றாவது மகவான ஆண் மகன் பிறத்தல், செய்ந் நன்றியின் பொருட்டு, தன்னுயிர் காத்த அண்ணல் சுப்பிரமணியனார் நினைவாக அம்மகனுக்கு 'சுப்பிரமணியன்' எனப் பெயரிட்டார் (1955)
- 'சுப்பிரமணியன்' என்ற அம்மகன் மறைவு. கவிஞர் பெருந்துயரம் அடைதல் (1959)
- சென்னை சென்று திரைப்படத்துறையில் ஈடுபட்டார். 'கண்ணாடி மாளிகை' என்ற திரைப்படத்திற்கு பாடல், உரையாடல் எழுதினார். திரைத்துறையின் சிறுமைகளைக் கண்டு வெறுப்புற்று தம் இயல்புக்கும், கொள்கைக்கும், அத்தொழில் சிறிதும் ஒத்து வராததால் திரைத் துறையிலிருந்து வெளியேறினார் (1961)
- மீண்டும் காரைக்குடியில் தமிழாசிரியர் பணி (1962)
- இந்தி எதிர்ப்புப் போரில் ஈடுபட்டதாகக் காவல் துறையினர் வழக்கு (1965)

- 'பூங்கொடி' நூலுக்குத் தமிழ்நாடு அரசு தடைசெய்ய ஏற்பாடு (1966), ஆட்சிமாற்றத்தால் 'பூங்கொடி' தடை ஏற்பாடு விலக்கம் (1967).
- தமிழாசிரியப் பணி ஓய்வு (1978)
- மதுரைப் பல்கலைக்கழகம் தமிழியற் புலத்தில் நாடகக் காப்பியப் பணி (1985)
- திராவிட நாடு, முரசொலி, முத்தாரம், குடியரசு, விடுதலை, போர்வாள், முல்லை, எழில், தென்றல், மன்றம், அழகு, முருகு, பொன்னி, குயில், கதிரவன், நம்நாடு, வாரச் செய்தி, பிரசண்ட விகடன், தமிழ்ப்பாவை, காதல், தாமரை, புதுவாழ்வு, தனியரசு, சங்கொலி, வாழ்வு, தோழன், திராவிடமணி, தமிழ்ச்சுவை, தமிழ், போர்முரசு, பாசறை, இன முரசு, இன முழக்கம், நித்திலக் குவியல், செந்தமிழ்ச் செல்வி, கலைக்கதிர், அமுத சுரபி, கழகக் குரல், மறவன் மடல், சமநீதி, உரிமை வேட்கை, தென்னரசு, தென்னகம், தமிழ் முரசு, தமிழ்நாடு, அலை ஓசை, தமிழ்நேசன் (மலேசியா) கவிதை, முல்லைச்சரம், தமிழரசு, குங்குமம், தினமணி கதிர், தினமணி ஆகிய இதழ்களிலும் மற்றும் பல்வேறு இதழ்களிலும் கவிஞர் தமது எழுத்தோவியங்களைத் தீட்டியுள்ளார்.
- கவிஞரது கவிதைகள் பல சாகித்திய அகாதமியால் இந்தியிலும், ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. கன்னடத்திலும், உருசிய மொழியிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.
- கவிஞரது நூல்கள் பல்கலைக்கழகங்கள் பலவற்றில் பாடநூல்களாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு பல்கலைக் கழகங்களில் இவர்தம் நூல்கள் 'முனைவர்' மற்றும் 'எம்ஃபில்' பட்டத்திற்காகவும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

- 'பாவரசர் முடியரசனாரின் தமிழ்த்தொண்டு' என்ற ஆய்வு நூல் முனைவர் மு. இளங்கோவன் என்பவராலும், 'முடியரசன் படைப்புகள் ஓர் ஆய்வு' என்ற நூல் முனைவர் சிரீகுமார் என்பவராலும் 'பூங்கொடியும் மணிமேகலையும்' என்ற ஒப்பாய்வு நூல் முனைவர் மு. நிலாமணி என்பவராலும் எழுதப்பட்டு வெளிவந்துள்ளன.
- 'கவியரசர் முடியரசனார் முத்தமிழ் மன்றம்' என்னும் பெயரில் புலவர் தி.மு. அரசு மாணிக்கம் என்பார், ஈரோட்டில் மன்றம் அமைத்துத் தமிழ்த்தொண்டு செய்து வருகிறார். கும்பகோணத்தில், கவிஞர் இனியன் என்பாரால், 'கவியரசு முடியரசன் இலக்கிய மன்றம்' தமிழ்ப்பணி செய்து வருகிறது.
- கவிஞரது படைப்புகள் தமிழ்நாட்டரசால் நாட்டுடைமையாக்கப் பட்டுள்ளன.
- கவிஞரது வாழ்க்கை வரலாறு சாகித்திய அகாடமியால் வெளியிடப்பட உள்ளது.

பெற்ற பாராட்டுகள்

பாவேந்தர் வழித்தோன்றல், புதுமைக் கவிஞர், கவி மா மன்னர், கவிச்சிங்கம், இருபதாம் நூற்றாண்டின் இமயக் கவிஞர், கவிதை இமயம், தமிழ்த்தவம் கொண்ட தலைமைக் கவிஞர், தமிழ்க் குடியரசின் பாட்டு முடியரசர், கவியுலக முடியரசர், சுயமரியாதைக் கவிஞர், தமிழிசைப் பாவலர்.

வள்ளுவர் நெறியில் வாழ்ந்தவர், சொல்லும் செயலும் ஒத்த வாழ்வினர், வறுமையிலும் செம்மை போற்றியவர், திமிர்ந்த ஞானச்செருக்குடைய சங்கப் புலவரனையர், சங்கத் தமிழனைய தூயவர், பீடுநடையினர், பெருமித வாழ்வினர், நிமிர்ந்த நடையினர், நேர் கொண்ட பார்வையர், அண்டிப்பிழையார். ஆர்த்தவாழ்வினர், ஒட்டார் பின் செல்லாதவர், நல்லாசிரியர், ஆசிரியர் போற்றுபவர், நன்றி மறவாதவர், நட்புப்பெரிதென வாழ்ந்தவர், பகுத்தறிவாளர், மனிதநேயர், பழகுதற்கினிய

பண்பாளர், பிறர்க்குதவும் ஏந்தல், சாதி தொலைத்தவர், சமயம் அறுத்தவர், பதவி வெறுத்தவர், சமத்துவம் விரும்பி, விளம்பரம் விரும்பார், எளிமை வாழ்வினர், புகழ்கண்டு கூசுவார். அன்பு நெஞ்சினர், குழந்தை உள்ளத்தினர், பூமனத்தினர், இனிமைப் பேச்சினர், இளமை விரும்பி, அமைதி விரும்பி, குறிக்கோள் வாழ்வினர்.

இடர்ப்பாடுகளும், இன்னல்களும் வந்தபோதும் கொண்ட கொள்கையிலிருந்து இறுதிவரை வழுவாமல் தடம்புரளாத் தங்கமாக, தன்மானச் சிங்கமாக, தமிழ் வேழமாக கொள்கைக் குன்றமாக வாழ்ந்தவர், பணம், பதவி, பட்டம், பகட்டுக்குப் பணியாமலும், அரசவைப் பதவிகள் நாடி வந்தபோது, அவைகளைப் புறக்கணித்தும் ‘வளையா முடியரசர்’ என்றும் ‘வணங்கா முடியரசர்’ என்றும் புகழ்பெற்றவர், தன்மானக் கொள்கையால், மைய, மாநில அரசின் பல அரிய விருதுகளை இழந்தவர். பல்லாயிரம் இளைஞர்களைத் தமிழ் உணர்வாளர்களாக்கியவர், கனவிலும் கவிதை பாடுபவர். பாட்டுலகில் பாரதியாரைப் பாட்டனாகவும், பாரதிதாசனைத் தந்தையாகவும் கருதிக் ‘‘குலமுறை கிளத்தும்’’ கொள்கையுடையவர். ‘தன்னை மறந்த லயம் தன்னில்’ இருக்கும் இயல்பினார்; எட்டியவரை சிந்திக்கும் இயல்பினால்.

தமது வாழ்நாளில் இறுதியாக அவர் இயற்றிய கவிதை

வாளால் பிளப்பினும் வாழ்நாள் இழப்பினும் வஞ்சமனக்
கேளார் குழுமிக் கெடுதிகள் சூழினும் பூமியில்வாழ்
நாளெலாம் வாட்டும் நலிவே உறினும் நற்றமிழே
ஆளாதல் திண்ணம் அடியேன் நினது மலரடிக்கே.

உள்ளுறை

தமிழ் வாழ்த்து

முழுமதியே! செந்தமிழே! .காலங் கண்டும்
மூவாத மலர்ப்பொழிலில் ஆடி வந்த
அழகொழுகும் இளமையிலே! உலக மாந்தர்
அகமனைத்தும் குளிர்விக்கும் தென்றற் காற்றே
பழகுசுவைக் கனிமூன்றும் சுவைத்துப் பார்த்துப்
பாடிவரும் பூங்குயிலே! எனது நெஞ்சில்
அழகுதவழ் தோகைவிரித் தாட வாவா!
அவ்வரங்கில் குரலெடுத்துப் பாட வாவா!

– 25.08.1979

என்றும் வாழ்வர்

அள்ளிக் கொடுத்தவர் சாவதில்லை
அன்பு மனத்தவர் மாய்வதில்லை – அள்ளிக்

உள்ளம் மிகுத்தவர் வீழ்வதில்லை
ஓங்கு பெரும்புகழ் சாய்வதில்லை – அள்ளிக்

முல்லைக் கொடிக்கொரு தேர்கொடுத்தான் – **பாரி**
முத்தமிழ் வாணர்க்கோ ஊர்கொடுத்தான் – அள்ளிக்

சொல்லுந் தமிழ்க்குயர் வாழ்வளிக்கக் **குமணன்**
தூய தலைகொள வாள்கொடுத்தான் – அள்ளிக்

நெல்லிக் கனிக்கொரு பேரளித்தான் **அதியன்**
நீள்புகழ் அவ்வைக்கு வாழ்வளித்தான் – அள்ளிக்

கல்விப் பணிக்கெனச் சீர்கொடுத்தான் – **அழகன்**
கைப்பொருள் யாவையு மேகொடுத்தான் – அள்ளிக்

வள்ளல்க ளாமென வாழ்பவரை
மாய்ந்தனர் என்றிங்கு யாருரைத்தார்?

உள்ளம் இருப்பவர் யாவருமே
உலக வரைப்பினில் வாழ்ந்திடுவார்.

தமிழ்த் தொண்டு

தமிழ்ப்புலவர் அரசியலில் வல்லா ருண்டா?
தகுதிமிகு செய்தித்தாள் நடத்த லுண்டா?
தமிழ்ப்புலவர் தொழிலாளர் இயக்கங் கண்டு
தலைமைபெறும் நிலையுண்டா? சிறையிற் பட்ட
தமிழ்ப்புலவர் முன்புண்டா? சமய வாதி
தன்கருத்தைப் பெரியார்முன் மொழிந்த துண்டா?
தமிழ்ப்புலவர் பொதுமைநெறி புதுமைப் போக்குச்
சார்ந்ததுண்டா? **திரு.வி.க** ஒருவர் உண்டு.

பன்மொழிகள் கற்றதனால் பான்மை கெட்டுப்
பைந்தமிழ்க்கோர் ஊறுசெய நினையா நெஞ்சர்;
தென்மொழியும் வடமொழியும் கரைகள் கண்டார்;
தீந்தமிழைச் செந்தமிழை உயிராக் கொண்டார்;
நன்மைதரும் உரைவல்லார்; சங்க நூலின்
நயம்பொழியும் நாவல்லார்; பூங்குன் றத்து
நன்மகனைப் **பண்டிதமா மணி**யை நெஞ்சால்
நாடிடுவோர் தமிழ்மொழிக்குத் தீங்கு செய்யார்.

நாவாழும் தமிழ்மொழிக்கே வாழ்வு வேண்டி
நயத்தக்க ஆய்வுரைகள் எழுதிக் காட்டித்
தீவாழும் நெஞ்சுடைய ஆரி யத்தின்
திரிபுரையைப் பகுத்தறிவால் மறுத்துக் காட்டிக்
கோவாக நம்முன்னே வீற்றி ருக்கும்
கொடுமீசை சிவந்தவிழி கருத்தமேனிப்
பாவாணர் படைத்தளித்த எழுத்த னைத்தும்
பசுந்தமிழுக் காணிவேர் ஆகி நிற்கும்.

மேவாத மனமுடையார் ஒன்று கூடி
மேலான எழுத்தாளர் என்று கூறிக்
காவாத நாவினராய் வீட்டுக் குள்ளே
கழறுகிற மொழியெல்லாம் எழுதி வைத்துச்
சாவாத இலக்கியமென் றியம்பிவந்த
சழக்கருக்கே முதலிடமென் றிருந்த நாளில்
மூவாத தமிழ்வளர வழிவ குத்த
மு.வ. வின் தமிழ்த்தொண்டே தலைநின் றோங்கும்.

அறிவியலைத் தமிழ்மொழியில் ஆக்க வேண்டி
அதற்கென்றே உழைத்துவரும் கோவை தந்த
பொறியியலில் வல்லார்கள் வெளிக்கொ ணர்ந்த
பொன்மலராம் **கலைக்கதிரி**ன் புதுமை காட்டும்
நெறிமுறையை நாமின்னும் உணர வில்லை;
நிலையான அவர்பணியை மதித்துப் போற்றின்
வருமுலகம் நமைவாழ்த்தும் புகழும் சேர்க்கும்
வளர்தமிழில் புதுமைகளும் மலர்ந்து நிற்கும்.

அப்பரடிகள்

திருத்தலங்கள் பலசென்று, கசிந்து நின்று
திருவாயால் தேவாரம் பாடி வந்தார்;
உருக்குலைந்த இடமெல்லாம் தூய்மை செய்ய
உழவாரப் படையொன்று கையிற் கொண்டார்;
அருத்தியொரு ஞானப்பால் உண்ட வாயால்
அப்பரெனச் சம்பந்தன் அழைக்க நின்றார்;
திருத்தமுற நடையறாத் துறவு பூண்டார்;
திருநாவுக் கரசரெனப் புகழும் பெற்றார்.

வெப்புறுத்திக் கடலுக்குள் கட்டி வீழ்த்தி,
வேதனைக்குள் தள்ளிடினும் கொள்கை மாறா
அப்பருக்குச் சமமாக ஒப்பு ரைக்க
ஆளில்லை; சமயங்கள் பலவுந் தோய்ந்து
தப்பறுக்கும் நிலையுணர்ந்த தரும சேனர்;
தவமுனிவர், வேளாளர், தகுதி மிக்கார்;
அப்பழுக்கே இல்லாத ஒழுக்க சீலர்;
அவர்கொண்ட தொண்டுள்ளம் வாழ்க வாழ்க.

எழுத்து மலை

10.6.1969

தொழத்தகுநற் றமிழ்மொழியும் அதனோ டொத்த
தொன்மைமிகும் ஆரியமும் கற்றுத் தேர்ந்து
பழுத்தமலை; பண்புவளர் ஆங்கி லம்போற்
பலமொழிகள் பயின்றமலை; சான்றோர்நெஞ்சம்
வழுத்துமலை; வளர்ந்துயர்ந்த எழுத்து வல்லார்
வற்றாத அருவியெனத் தோன்றச் செய்த
எழுத்துமலைப் பெருமையெலாம் விண்டு ரைத்தல்
எளியதொரு செயலாமோ? அரிய தன்றோ?

அளக்கஒரு கருவியிலா அளவு கொண்டான்;
அலகில்பல பொருள்கொண்டான்; பகைவர் யாரும்
துளக்கரிய நிலைகொண்டான்; புகழால் ஓங்கித்
தொலைவிலுளார் அறியவளர் தோற்றங் கொண்டான்;
உளத்துறுநம் தமிழ்நினைவு வறந்த போதும்
உலகினர்க்கு வளந்தருநல் வண்மை கொண்டான்;
வளத்திலுயர் அம்மலையை மறைப்பான் வேண்டி
வஞ்சனையார் முயல்வரெனின் மதிதான் என்னே!

நாடகநூல், பாவகைநூல், ஆய்ந்து ரைத்த
நலமிகுநூல், அறிவியல்நூல், நுழைபு லத்தார்
நாடறிவு, நூல்பலவோ டுரைநூல், நெஞ்சம்
நயக்கின்ற நெடுங்கதைநூல் இன்னோரன்ன
பீடணையும் பெருநூல்கள் எழுதித் தந்த
பெருமலையாம் **மறைமலை**யின் எழுத்து வன்மை
நாடறியும் வீடறியும் நல்லோர் நெஞ்சம்
நன்கறியும்; அறியாதார் அறியா தாரே.

சமயமெனக் கடவுளெனப் பேர்கள் சொல்லித்
தழைத்துவரும் போலிகளைக் கடியும் கூர்வாள்;
தமிழரிடைப் படர்ந்துவரும் சாதித் தீமைச்
சழக்குகளை வேரொடுசுட் டெரிக்குஞ் செந்தீ;
இமயமலை தந்தபொது மொழியீ தென்றே
இந்திவரின் தடுத்தொழிக்கும் கேட யங்காண்;
நமதினத்தை விழிப்புறுத்தும் வெற்றிச் சங்கம்
நாளெல்லாம் அவனெழுதித் தந்த நூல்கள்.

'நக்கீரர் சிவஞான முனிவர் என்போர்
நாம்மகிழ ஒருருக்கொண் டிங்குத் தோன்றி
இக்காலை நற்றமிழை வளர்க்க வந்தார்,
இந்நாடு தனைமறந்து துயிலுங் காலை
எக்காளம் எடுத்தூதி விழிக்கச் செய்தார்
இவரென்று மண்முழங்கும் மரம்மு ழங்கும்
முக்காலும் ஈதுண்மை' என்று சான்றோர்
முழங்கினரேல் அவனெழுத்தின் பெருமை என்னே!

கல்லாதார் தமிழ்மொழியைக் கரைகண் டாற்போல்
கருதினராய் அயன்மொழிச்சொல் பலவுங் கூட்டி
இல்லாத வழுமொழியும் சிதைந்த சொல்லும்
எண்ணிறந்து குழப்பியதை எழுதிக் காட்டிப்
பொல்லாத செயல்புரிந்து தமிழின் தன்மை
புரியாத படிசெய்த இருட்டர் கூட்டம்
நில்லாது வெருண்டோட எழுந்து வந்த
நீள்கதிராம் மறைமலையைத் தொழுவோம் வாரீர்.

சான்றோர் - திரு.வி.க

வாழிய தமிழ் முனிவர்

14–9–75

தாயைத் தந்தையைத் தம்முடன் பிறந்தார்
தோயும் அன்பைத் துறந்தனர் எனினும்
முப்பா லூட்டிய முத்தமிழ் அன்பினில்
தப்பா தொழுகுந் தவமுனி யவர்தாம்;
வீட்டுப் பற்றும் வேறுள பற்றும்
வீட்டுந் துறவறம் விழைந்தவர் எனினும்
நாட்டுப் பற்றினை நயந்திடுங் குறிக்கோள்
வேட்டுப் பணிசெயும் வியத்தகு தொண்டர்;
மனத்துப் பற்றினை விடுத்தனர் ஆகினும்
இனத்துப் பற்றோ டியங்கும் நடத்தையர்;
தம்மைத் தூற்றினும் தாம்பகை கொள்ளார்
எம்மவர் என்றே இனநலம் பேணுவர்;
கருத்து வேற்றுமை கருதில ராகிப்
பொறுத்துச் செல்லும் புன்னகை முகத்தினர்;
பன்னெறி யாளரும் பழகுதற் கேற்ற
நன்னெறி யாளர் நாநலம் மிக்கார்;
எளியோர்க் காணின் இரங்கும் நெஞ்சினர்
அளியால் பற்பல அறங்கள் புரிபவர்:

வீட்டும் - அழிக்கும்.

அருச்சனை ஒன்றே ஆண்டவன் அருளைப்
பெறத்தகு வழியெனல் பேணா ராகி,
உருக்குலைந் தொடுங்கிய உழைப்பினர்வாழத்
தெருத்தெரு வாகத் திரிவோர் உய்ய
வாழ்வின் துய்ப்பிலா வறியவர் நலம்பெறச்
சூழ்வதே ஆண்டவன் தொண்டெனத் தொடர்வார்;
திருமடம் ஒன்றே உறைவிடம் என்று
கருவறைப் புகுந்து காலங் கழியார்
ஊர்தொறும் ஊர்தொறும் ஓயா தோடிச்
சீர்பெறும் சிந்தனை செப்பிடும் பணியினர்;
சமயம் சார்தரு குறைகளைச் சாடிடச்
சமயம் வருங்காற் சற்றுந் தயங்கார்;
நற்றமிழ் பாடிய சொற்றமிழ்ச் சுந்தரன்
சொற்றிடும் பாடலிற் சொக்கிய சொக்கன்
தோழமை தந்தும் துணைபல புரிந்தும்
வாழும் வகைஎலாம் வழங்கினன் என்பர்;
அடிகளும் என்பால் அரும்பிய பாடலின்
அடிகளில் மயங்கினர் அன்புறு தோழமை
தந்தென துளத்தைக் கொண்டனர் தமிழ்முனி;
குன்றைச் சூழ்ந்துள **குன்றக் குடி**யில்
ஒன்றிய திருமடம் உறைதரும் **அடிகள்**
நன்றிவண் வாழ்கென நலமிகு நெஞ்சே
சென்றுரை அவர்பால் சேவடி பணிந்தே.

வாழிய மனித நேயம்

2–2–1996

தொழத்தகு சுந்தரன் தோழமைச் சூரியன்
பழுத்த பாவலன் பாரோர் போற்றும்
வலிய தொண்டன் வஞ்சமில் நெஞ்சம்
மெலிபிறை சூடிய மேன்மைக் கொடைஞன்
கண்ணுதற் பெருமான் கருத்தும் பிணைந்தது
பண்ணுறத் தோய்ந்த பைந்தமிழ் ஒன்றால்;

அதுபோல்,
குன்றக் குடியிற் குடியமர்ந் ததுமுதல்
என்றன் செந்தமிழ்ப் பாட்டால் இணைந்தவர்
ஈடுபட் டென்னைக் ○**‘கவியர’ சென்**றனர்,
பீடுடை **அடிகள்** பெயருக் கேற்றவர்
நாடுயர் வழிகள் நல்கிய பெருமகன்,
மண்ணிற் புழுவென மடியாது மாந்தர்
மண்ணில் நிமிர்ந்து வாழச் சொன்னவர்,
எளியோர்க் கிரங்கும் இளகிய நெஞ்சர்,
எளிமையும் வறுமையும் இருப்பதை நாடார்,
உழைப்போன் வயிற்றில் உறுபசி வந்து
வளைத்து வாட்டி வருவது தாளார்,
ஆலயம்பதி னாயிரம் எழுப் புவதின்
மேலாம் கல்விச் சாலை எழுப்புதல்
எனப்பறை சாற்றும் இயல்பினர், தொழில்கள்

○ 1966–ஆம் ஆண்டு, பறம்பு மலையில் நடைபெற்ற ‘பாரி விழா’வில் ‘கவியரசு’ என்ற பட்டத்தைக் குன்றக்குடி அடிகளார் வழங்கிச் சிறப்பித்தார்.

வனப்புறக் கண்டவர் வளர்த்தும் வந்தவர்,
பண்டித நேருடன் பழகிய பண்பினர்,
பண்டைய கொள்கை பகுத்துணர் பெரியார்,
தொடர்பும் பொதுமையும் மலரும் தோட்டம்,
அடரும் பகைமை அண்டாக் கோட்டை,
ஏற்றத் தாழ்வுகள் இல்லாப் புதுமை,

சாற்றத் துடிக்கும் சமநிலைப் பாசறை,
கலகமில் உலகம் காணத் துடிக்கும்
உலக அமைதிக் குழைக்கும் வெண்புறா,
இனைய நலன்கள் விளையும் நோக்குடன்
புனையும் துறவு பூண்டவர், அடிகள்
மண்ணும் மனிதரும் என்னுந் தலைப்பில்
எண்ணி யெழுதினர் விகடன் இதழில்;
நம்கயல் தினகரன் நாடித் தொகுத்து
என்மனம் களிக்க ஈந்தனர் நூலென;
வாழ்க வாழ்க மனித நேயம்,
வாழ்க தமிழகம் வாழிய உலகே!

பழமை வேண்டான்!

பாண்டியனை நினைப்பூட்டும் பார்வையாளன்
பாழான பழமை வேண்டான்!
மாண்டநல்ல சங்கத்தார் தமைப்போல்வான்
மனத்தில்எழும் புதுக்க ருத்தை
வேண்டியமட் டுங்கொடுப்பான்! வீரத்தை
ஊட்டிடுவான்; ஊழிக் காலம்
தாண்டியநல் தமிழ்மொழியால்! மீசையின்மேல்
தணியாத காதல் கொண்டான்!

இனிஅஞ்சார் தமிழ்மக்கள்; தமிழுக்கோர்
இடுக்கண்இனி வருதல் இல்லை!
கனிமொழியில், காதலைத்தான் பகுத்தறிவுக்
கதிரைத்தான் காட்டி விட்டார்!
நனிமகிழ்ந்து தமிழரெலாம் போற்றுகிறார்
நம்மினத்தார் விளங்கப் பாண்டி
இனிதளித்த பரிசில்வன் எதிர்ப்பஞ்சா
இயற்கவிஞன் ஏறு போல்வான்!

கடவுளரைப் பாடிமகிழ்ந்த ததன்பிறகு
காலத்தை எதிர்த்து நின்று,
மடமையினை மாய்த்திட்டான் பாரதியின்
தாசனென மதிப்பும் பெற்றான்!
திடமுடனே அவன்கருத்தைச் செப்புகிறான்;
தீந்தமிழின் உரிமை காக்க
உடல்கொடுப்பேன் என்கின்றான்! அவனளிக்கும்
ஒவியங்கள் வாழ்க நன்றே!

தொடர்வோம் தொண்டு

மூவாத் தமிழுணர் மு.வ. தமக்குச்
சாவா? அச்சொலைச் சற்றும் நம்பிலோம்;
விடிந்தது பொழுது தொடர்ந்தது செய்தி;
படர்ந்தது துயரம்; நடந்தது கொடுமை!
சரியா மனத்தர் சரிந்தனர் எனுஞ்சொல்
சரியா? பிழைபிழை; சாவே பிழைபல
புரியா நின்றனை புரியா மதியால்;
பெரியார் அறிஞர் பெரும்புல வோர்கள்
எவரே யாகினும் எழும்நின் பசிக்குத்
தவறார் கொல்லோ தடுப்பே இலையோ?
ஆம்ஆம் இயற்கையின் ஆற்றலை அறிவோம்;
அறிவோம் ஆகினும் ஆற்றாத் துயரால்
சிறிதே மறந்தனம் சிந்தையும் மயங்கினம்
உயிர்தான் பிரிந்தது; உடல்தான் மறைந்தது;
செயலும் செயலால் செழித்தநற் றமிழும்
உண்டிவன் அன்றோ? ஒண்மையர் அவர்தம்
தொண்டினை இன்னே தொடருதும் யாமே.

புதுக்கோட்டைக் காந்தி

(**அண்ணல் சுப்பிரமணியனார்**க்குப் புதுக்கோட்டைக் காந்தி நகர் மக்கள் 17.10.1970-இல் நடத்திய பாராட்டு விழாவில் அம்மக்கள் பாடுவதாக அமைக்கப்பட்ட பாடல்)

கற்றுணர்ந்த மேலவனே, கற்ற வற்றைக்
கடைப்பிடித்து வாழ்பவனே, கவிஞர் தம்மை
முற்றுணர்ந்த புலவர்தமைச் சாவா வண்ணம்
முன்னின்று காத்தவனே, எங்கள் தந்தாய்,
உற்றவரும் மற்றவரும் அண்ணா என்றே
உரிமையுடன் அழைக்கின்ற அண்ணால், எங்கள்
சுற்றமெலாம் வாழ்விக்க வந்த கோவே
சுப்ரமண்யப் பெயரோய் நீ வாழ்க நன்றே.

பிறப்பெடுத்த மாந்தரிலே பலரும் தம்மைப்
பேணுதற்கே வாழ்கின்றார்; சிலர்தாம் என்றும்
மறப்பதற்கு முடியாத வண்ணம் வாழ்வை
மற்றவர்க்கும் பயன்படுத்தி வாழ்ந்து நிற்பார்
சிறப்புடுத்த இவ்வாழ்வை நின்பாற் கண்டோம்;
சீரியனே பயன்கருதாத் தொண்டுக் கென்றே
சுரப்பெடுக்கும் அருளுளத்தால் வாழ்ந்து நிற்கும்
தோன்றல்நினக் கெவ்வாறு நன்றி சொல்வோம்?

மழைபொழிந்து பார்புரக்கும் முகில்த னக்கு
மாநிலத்தார் எவ்வாறு நன்றி சொல்வர்?
விழைவெழுந்து பாலூட்டும் தாய்க்கு நன்றி
விளம்பிடஓர் சொல்லுண்டோ? எளியேம் எம்மை
விழிதிறந்து வாழ்வுக்கு வழிதி றந்து
வீறுபெற உய்வித்தோய் நினக்கு நன்றி
மொழிவதற்கும் மொழிகாணேம்; எங்கள் நெஞ்சால்
முப்பொழுதும் தொழுவதன்றி வழியுங் காணேம்.

பொறியியலில் வல்லவரை, வானில் நீரில்
போர்புரியும் படைஞர்தமை, அறிவு நல்கி
நெறியியக்கும் பல்வகைய ஆசான் மாரை,
நெஞ்சிரங்கும் மருத்துவரைப் புலவர்தம்மைப்
பெரியவனே எம்மிடையில் தோற்று வித்தாய்!
பிள்ளையென எம்மையெலாம் வளர்த்து வந்தாய்!
வறுமையிருட் படுகுழியில் கிடந்த எம்மை
வாழ்விக்க வரும்தலைவா! வணங்கு கின்றோம்.

காந்திநகர் மக்களுக்கு வாழ்வு நல்கக்
கல்விவளர் கழகமென ஒன்று கண்டாய்;
ஈந்துபொருள், ஒளிநல்கி, நூல்கள் நல்கி,
எமக்கெனஓர் ஆசானும்நல்கி, என்றும்
போந்திங்கு மேற்பார்வை இடையீ டின்றிப்
புரிந்துவரும் ஆசிரியப் பெரியோய்! நாங்கள்
காந்தியென நின்னைத்தான் காணு கின்றோம்
கருணைமனம் வாழ்கவென வாழ்த்து கின்றோம்.

மணிவிழா வாழ்த்து

(திரு. மயிலை. **சீனி. வேங்கடசாமி** அவர்களின் அறுபதாண்டு நிறைவு விழா - சென்னை 17.3.1961)

சுவைபழுத்த செந்தமிழின் சோலை புக்குச்
சோர்வின்றி ஆர்வமுடன் வாழ்நாள் எல்லாம்
நவைதவிர்த்த ஆய்வுரைகள் நல்கி வாழும்
நலம்பழுத்த தமிழ்பழுத்த நல்லோய்! இந்த
அவையகத்தில் புலம்பழுத்தோர் பலரும் வாழ்த்த
அவர்குழுவில் எனையுமுடன் கூட்டு வித்தார்
கவிதொடுத்து வாழ்த்துகின்றேன் அறுபான் ஆண்டு
கண்டோய்! நின் புகழ்வாழ்க வாழ்க என்றே.

பொருள்கருதிப் புகழ்கருதி எழுத்து வேந்தர்
புல்லியமென் காகிதத்தால் வண்ணப் பூக்கள்
இருள்பெருகப் படைத்துவரல் காணு கின்றோம்;
இவைவிரும்பும் சுரும்பினமாய் மாந்தர் மொய்த்து
மருள்பெருகிச் சுழலுகின்றார் அந்தோ! இந்நாள்
வண்டமிழின் நலங்கருதி நுண்பு லத்தால்
தெருளறிவு மணமலர்கள் நீப டைத்தாய்!
திறங்கண்டு மனங்கொண்டு வாழ்த்து கின்றேன்

ஒருதுறையில் எவரேனும் வெற்றி காணின்
ஊரிலுளார் அனைவருமே அதனைச் செய்வர்
பிறதுறையை நினைவுகொளார்; ஆனால் நீயோ
பிறர்புகுதாத் தனித்துறையை வகுத்துக் கொண்டு
வருதுறையில் வெற்றியுடன் தமிழ்வ ளர்த்தாய்!
வாகைகொளும் நினைவாழ்த்த வாய்ப்புப் பெற்றேன்
பெருமைமிகக் கொண்டுன்னை வாழ்த்து கின்றேன்.
பெரியோய்நின் திறம்வாழ்க வாழ்க என்றே.

பழகுதற்கு மிகஇனிய பண்பு கொண்டாய்!
பலநூல்கள் யாத்திருக்கும் அறிவு சான்றும்
அழகுதரும் உயர்வுதரும் அடக்கம் கொண்டாய்!
ஆய்ந்துணரும் ஆற்றலினை எடுத்துக் காட்டும்
விழியுடையாய்! எவரிடத்தும் வெறுப்புக் கொள்ளாய்!
வேறுபடு கருத்துக்கும் மதிப்ப ளிப்பாய்
எழிலுடையாய்! தமிழ்வாழ நின்னை வாழ்த்தி
ஏத்துகிறேன் நலமுடன்நீ வாழ்க என்றே

ஆன்றமைந்த பண்பினிக்கும்; வஞ்சம் இன்றி
அன்பளைந்து செப்புகின்ற சொல்லி னிக்கும்;
ஈன்றளித்த ஆய்வுரைசேர் நூல்கள் எல்லாம்
இனித்திருக்கும்; துணையின்றித் தனித்தி ருந்து
சான்றாண்மை பெற்றோய்! நின் உழைப்பி னிக்கும்;
சார்ந்துள்ள புகழினிக்கும்; செயலி னிக்கும்
தோன்றலுன்பால் அத்துணையும் இனிக்கக் கண்டோர்
சீனிவேங் கடசாமி என்றார் போலும்!

மலர்தோறும் மலர்தோறும் சென்று வண்டு
மணம்சுவைத்துத் தேன்சுவைத்துச் சேர்த்து வைக்கும்;
பலவாகும் சமயமெலாம் நீபு குந்து
பைந்தமிழை நுழைபுலத்தாற் சேர்த்து வைத்தாய்;
புலர்காலை எழுகதிரோன் உலகுக் கெல்லாம்
பொதுவெனல்போல் வெவ்வேறு சமய மாந்தர்
பலர்சேர்ந்து வாழ்த்துகின்றார்; சமய மில்லேன்
பாமாலை கொண்டுன்னை வாழ்த்து கின்றேன்.

பல்வேறு சமயத்தார், சமயம் இல்லார்,
பன்மொழிகள் கற்றுணர்ந்தார், ஒன்று கற்றார்,
பல்வேறு கட்சியினர், கட்சி சாரார்,
பலபிளவுச் சாதியினர், சாதி வேண்டார்,
எல்லாரும் ஒன்றாகிப் போற்று கின்றார்;
இன்றமிழால் ஒன்றுபடும் காட்சி கண்டேன்;
நல்லோர்தாம் பன்மையினாற் சிதறுண் ணாமல்
நலமிக்க ஒருமையினால் தமிழைக் காப்பர்.

குடியரசு நின்போலும் சான்றோர் தம்மைக்
கொண்டாடி விருதளிக்க மறந்த தேனும்
முடியரசன் நின்பெருமை பாடு கின்றேன்
மூவேந்தர் மரபறிந்து வாழ்த்து கின்றேன்;
மடியின்றிச் சுறுசுறுப்பால் தமிழைத் தேடும்
மாண்பால்அஞ் சிறைத்தும்பி என்று நின்னைப்
படிஅழைக்க விருதளித்தேன்; என்பாற் செல்வம்
பாடலொன்றே அதையளித்தேன் பரிசி லாக.

மடி - சோம்பல், படி - பூமி

தாய்மொழியைப் பாராட்ட விழையும் மாந்தர்
　　தம்மொழியிற் சான்றோரைப் போற்றல் வேண்டும்
தாய் நாட்டு முதலமைச்சர் மாலை சூட்டத்
　　தகுகல்விப் பொறுப்பேற்ற அமைச்சர் நின்று
வாய்விட்டுப் பாராட்ட நிதிய மைச்சர்
　　வரையாது மனங்குளிர்ந்து பரிசில் நல்கச்
சேய் நாட்டார் வியந்துரைக்க யானை மீது
　　செம்மாந்து செலல்வேண்டும் அந்தச் சான்றோர்.

செம்மாந்து செல்கின்ற காட்சி காணச்
　　சேர்ந்தோடி வருகின்ற மக்கள் கூட்டம்
அம்மாஎன் றதிசயிக்க வேண்டும் என்றன்
　　ஆவல்நிறை வேறுகின்ற நாள்தான் என்றோ?
இம்மாநி லத்திருக்கும் புலவர் என்போர்
　　எல்லாரும் ஒன்றாகி எழுந்தால் உண்டு;
சும்மாஇங் கிருந்ததெலாம் போதும் போதும்
　　சூளுரைத்து நாமெழுதல் வேண்டும் வேண்டும்.

சேய் நாட்டார் - தூர நாட்டவர்அ

வாழும் அண்ணாமலை

(அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக வைரவிழா மலருக்காக)

ஈட்டுவதும் கூட்டுவதும் ஈட்டியதை
வகுப்பதுவும் இயல்பாற் செய்து
காட்டிய**அண் ணாமலைமன்** கருணையொடு
வாழ்ந்திருந்த கால மெல்லாம்
வேட்டெழுந்து தமிழ்மொழிக்கும் விளைபயனாம்
கல்விக்கும் வேண்டும் மட்டும்
நீட்டியதை நாடறியும் நிறைபுலவோர்
ஏடறியும் நெஞ்சும் சொல்லும்

நெருஞ்சிபடர் வேட்களத்தை நிலமாக்கி,
நகராக்கி, நிலைத்து நிற்க
அருங்கலைகள் பலகெழுமும் கழகமென
ஒருகோவில் ஆக்கி வைத்து
வரும்பொருளை அதுவளர வகுத்தளித்த
கையானை வைய மெல்லாம்
தரும்புகழாற் பொலிவானை தனியண்ணா
மலையானைத் தலைக்கொள் வோமே.

கலைமலிந்த தில்லையிலே கற்கோவில்
 தமிழரசன் கண்டான் அன்று;
கலைபலவும் திகழ்கின்ற கலைக்கோவில்
 ஒன்றின்று கண்டான் அண்ணா
மலையரசன்; அதுகண்டு கூத்தரசன்
 மனங்களித்து மன்றில் நின்று
கலையறிய ஆடுகிறான் என்றகவி
 மணிமொழியைக் கருத்தில் வைப்பாம்.

நிலையாத உலகத்தில் நிலைத்தசெயல்
 செய்தமையால் நெஞ்சந் தோறும்
சிலையாக நிற்கின்றான் சித்திரமாத்
 தோன்றுகின்றான் செழுமை கொண்ட
மலையாக வாழ்கின்றான் கலையாக
 வளர்கின்றான் மனத்துள் எண்ண
அலையாக அசைகின்றான் அரியணையா
 நம்முளத்தை ஆக்கிக் கொண்டான்.

அரங்கிருக்கும் கடமிருக்கும் அருகிலிசைக்
 கருவியெலாம் அமைந்தி ருக்கும்
சுரமிருக்கும் தோற்கருவி துணையிருக்கும்
 குழுவொன்று சூழ்ந்தி ருக்கும்
நரம்பிழுக்க மூச்சடக்கி நடுவிருந்து
 பாடுபவர் நாவ சைத்தால்
கரகரத்த குரலிருக்கும் தமிழ்மட்டும்
 அங்கிருக்கக் கண்ட தில்லை.

தமிழ்நாட்டில் தமிழ்த்தெருவில் தமிழரிடை
இசையரங்கில் தமிழை நீக்கித்
திமிர்காட்டும் மனமுடையர் தேர்ந்தெடுத்துப்
பிறமொழியைத் திணிக்குங் காலை
சுமைதாங்கிக் கல்லாகச் சூடில்லாச்
சிலையாகச் சோர்ந்து நின்றோம்
அமிழ்தூட்டும் தமிழெங்கே? எனஅதட்ட
அறியாத ஆமை யானோம்.

அன்றுநமக் குணர்வூட்டி, ஆர்ப்பரிக்க
வழிகாட்டி, அறிவா னாய்ந்து
நின்றுநமை நெறிப்படுத்தி, நிலைத்திருந்த
வசைநீக்கி, நிமிர்ந்து நிற்கக்
குன்றெனவே நின்றானைக் குய்யமதை
வென்றானைக் கூடிப் பாடி
இன்றுமிவன் வாழ்வானை என்றுமுள
தென்றமிழால் ஏத்தி நிற்போம்.

குய்யம் - வஞ்சனை

தமிழ்க் கடல்

16–9–1973

பச்சைமா மலைமுகட்டில் ஆழ்வார் பெய்த
பாடல்நா லாயிரமும் செந்தேன் ஆறு;
மச்சவுரு மாலவனும் அயனும் அண்ணா
மலைவாழும் சிவமலையில் மூவர் பெய்த
மெச்சுமிசைத் தேவாரம் தீம்பா லாறு;
மேலவர்வாழ் குன்றத்தூர்ப் பெருமான் பெய்த
இச்சைமிகும் திருதொண்டர் பெருமை பேசும்
எழில்மிகுந்த வரலாறும் ஒருபே ராறு.

அவனடியைத் தொழுதுருகும் வாச கந்தான்
அழுதழுது பொழிந்துவைத்த கண்ணீர் ஆறாம்;
எவனடியால் உலகளந்தான் அவன்றன் காதை
இயம்புமநூல் உயிராறாம்; பயில்வார் நெஞ்சைக்
கவருமுலா தூதுபிள்ளைத் தமிழோ டின்னும்
கலம்பகங்கள் சிற்றாறாம்; இவ்வா றெல்லாம்
தவறாது மனம்புகுந்து பொங்கி யோங்கும்
தமிழ்க்கடலே நம்**இராய சொக்க லிங்கம்.**

மாணிக்கப் புலவன்

20–5–1989

யாதும் அவாவிலன் யாமையென் றடங்கினோன்
போதும் எனுமனம் பூத்த நெஞ்சினன்
பயனில சொல்லாப் பாவலன் என்றும்
நயனுள பொழியும் நாவலன் என்பால்
ஈடிலா அன்பன் எளியன் இனியன்
கேடிலா மனத்தன் கிளர்ச்சித் தலைவன்
எங்கள் கழகப் புலவன் இவனெனப்
பொங்கும் உணர்வாற் பொலிந்த பெற்றியன்
பெருக்கிய புகழ்நிலை பேணிவந் துறினும்
செருக்கே அறியாச் சீர்மை யாளன்
அருமை அருமைஎன் றான்றோர் போற்றும்
பெருமிதங் குன்றாப் பேரறி வாளன்
தொல்காப் பியத்தைத் துருவித் துருவிப்
பல்கால் ஓதிப் பாங்குற மொழிந்தவன்
உள்ளந் தெளிவுற உலகம் மகிழ்வுற
வள்ளுவந் தந்த மாமணி நாளும்
சிந்தனைப் புதுமையைச் செவ்விதிற் காட்டும்
செந்தமிழ் நடையிற் சீரியன் கூரியன்
ஆள்வோ ராகினும் அவர்க்கும் அறிவுரை
கேள்போல் நின்று கிளத்தும் துணிவன்
ஆசாற் றொழுதெழும் அரும்பெறல் மாணவன்
பேசான் பழிமொழி ஏசான் பிறரை
நண்பன் பண்பன் நயத்தகு தமிழைக்
கண்ணெனன் உயிரெனக் கருதும் இயல்பினன்
கல்வியைத் தமிழிற் கற்கத் தடையெனில்
அல்வினை யதுதான் அழிகவென் றெழுந்து
வல்வில் லம்பெனச் சொல்லமர் தொடுத்தவன்
அமர்க்களம் சென்றவன் ஆங்கே மாண்டனன்
எமக்கெலாம் துயரே தந்தனன் ஐயஓ!
யாவன் அவனென வினவின் தீவினை
செய்யாச் செம்மல் செந்தமிழ்ப் பெம்மான்
பொய்யா **மாணிக்கப் புலவன்** அவனே.

(முனைவர் வ.சுப. மாணிக்கனார் மறைவு குறித்துப் பாடியது.)

குழந்தைக் கவிஞர் அழ. வள்ளியப்பா

21–3–1981

வஞ்சனை அறிய மாட்டான்
        வாய்மையில் நழுவ மாட்டான்
பஞ்சினும் மென்மை நெஞ்சன்
        பழகிட இனிய நண்பன்
அஞ்சிடும் தீமை காணின்
        அவ்விடம் விலகி நிற்பான்
பிஞ்சிளங் குழந்தை காணின்
        பேணுவான் தெய்வ மென்றே

ஆர்ப்பரிப் பொன்று மில்லான்
        அடக்கமே என்றுங் கொள்வான்
சேர்த்திடும் நண்ப ரெல்லாம்
        சிறுவர்தம் வாழ்வில் அன்பு
வார்த்திட வழிகள் சொல்லி
        வளர்த்திடும் நாட்டங் கொண்டான்
கூர்த்தநல் மதியில் நெஞ்சில்
        குழந்தைகள் நினைவே கொள்வான்.

சென்றிடும் இடத்தில் எல்லாம்
　　　சிறுவர்க்குச் சங்கம் காண்பான்;
நன்றறி சிறுவர் சூழ
　　　நடுவினில் அமர்ந்து பேசி
மன்றினில் மகிழ்தல் ஒன்றே
　　　வாழ்க்கையின் பயனாக் கொண்டான்
வென்றிகள் பலவும் பெற்றான்
　　　விழையுமென் நட்பும் பெற்றான்.

மழலையர் தெரிந்து கொண்டு
　　　மனத்தினிற் பதித்துப் பாடிப்
பழகிடப் பாடல் தந்தான்;
　　　பச்சிளங் குழந்தை நெஞ்சில்
அழகிய பாட்டு ணர்ச்சி
　　　அரும்பிட வேண்டும் என்ற
விழைவுடன் ஈடு பட்டான்
　　　வியத்தகு குறிக்கோள் கொண்டான்.

குழந்தைகள் பாடல் பாடக்
　　　குழந்தையின் உள்ளம் வேண்டும்
பழந்தமிழ் உணர்வு வேண்டும்;
　　　பண்புறும் நெஞ்சும் வேண்டும்;
வழங்கிடும் பண்பு வேண்டும்
　　　வாய்மையோ டெளிமை வேண்டும்
மொழிந்திடும் அனைத்துங் கொண்டான்
　　　முனைப்பிலா வள்ளி யப்பன்.

பதிப்புச் செம்மல்

26–07–98

கற்கும் நாள்முதல் கனிவும் பணிவும்
பற்பல பண்பும் பதிந்த நெஞ்சினன்

மேலோர் தொடர்பு மேலெனக் கொண்டவன்
நூலோர் போற்றும் நுண்மதி பூண்டவன்

பல்கலைக் கழகத்தில் பயிலுங் காலை
நல்லவர் பலரொடு நட்புப் பூண்டோன்

அரும்பெறல் நூல்கள் அழகுறப் பதித்துப்
பெருந்திறல் காட்டிப் பெயர்சொல உழைத்தோன்

பதிப்புச் செம்மல் என்று பலரும்
மதித்துப் போற்றும் மாண்பமை நண்பன்

எழுத்தும் பேச்சும் இனிக்க, செயல்கள்
வழுத்தும் படியா வாய்க்கும் இயல்பன்

மெய்யப்பன் என்னும் மேலோன்
வையை மணலினும் வாழினும் இனிதே

உடன் பிறவாத் தமக்கை

தனித்துப் பிறந்து தவிக்கும் என்னை
இனித்த மொழியால் இனிய முகத்தால்
உள்ளூறும் அன்பால் உடன்பிறப் பாக்கி
அள்ளி யுதவி அரவணைத் தளிக்கும்
பார்வதி தேவியைப் பணியும் புகழும்
ஓர்தமிழ் உணர்ந்தஎன் உயர்சிறு நாவே.

(1927-இல் காந்தியாரைத் தம் இல்லத்தில் தங்க வைத்துத் தமிழகத் தென் மாவட்டங்களில் பேராயக் (காங்கிரசு) கட்சிப் பொதுக் கூட்டங்கள் நடத்தியவரும், நேதாசி சுபாசு சந்திர போசுடன் பழகி, அவரின் விடுதலைப் போராட்டத்திற்குத் தம் பெரும் பொருளைக் கொடுத்தவரும், பின்னாளில் தந்தை பெரியாரின் பேரன்பைப் பெற்றுச் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் சென்னை மாநிலப் பொருளாளராக இருந்து சமுதாய சீர்திருத்தத்திற்குப் பெரும் தொண்டாற்றியவரும், கப்பலோட்டிய தமிழன் வ.உ.சி., கவிமணி தேசிய விநாயகம், பாரதியார், பாரதிதாசன், கவியரசு முடியரசனார், பொது உடைமை இயக்கத் தலைவர் ப. சீவானந்தம் மற்றும் பல தலைவர்களைப் போற்றிப் புரந்த வள்ளலுமான சீர்திருத்தச் செம்மல் கானாடுகாத்தான் வை.சு. சண்முகனாரின் திருமகள் திருமதி ந. பார்வதி தேவியைப் பாடியது)

ம. 4.

நட்பிற் பெரியன்

30–1–1980

தைக்கின்ற ஊசிதனில் கூர்மை யுண்டு
        தமிழண்ணல் நுழைபுலத்தும் அதனைக் கண்டேன்;
மொய்க்கின்ற அலைகடலில் ஆழம் உண்டு
        முன்னவன்றன் கல்வியிலும் அதனைக் கண்டேன்;
மெய்க்கின்ற முகில்வானில் அகலம் உண்டு
        மேலவன்றன் புலமையிலும் அதனைக் கண்டேன்;
மைக்குன்ற வரைத்தேனில் இனிமை யுண்டு
        மனத்துவளர் நட்பினிலும் அதனைக் கண்டேன்.

உடனுறையுங் காலத்தே எனது நெஞ்சில்
        ஊறிவரும் பாடலுக்குச் செவிலி யானான்;
இடனறவே மனக்கவலை கவ்வும் வேளை
        இனிய சொலித்தேற்றுகின்ற துணைவன் ஆனான்;
கடனறியும் உளப்பாங்கால் உண்மை யன்பு
        காட்டுகிற மனப்போக்கால் இளவல் ஆனான்;
அடவிரைவில் பேராசான் ஆகி என்னை
        அப்படியே விட்டுவிட்டு மதுரை போனான்

அவன்நெஞ்சை நானறிவேன் எனது நெஞ்சை
        அவனறிவான்; ஒருவருக்குள் ஒருவ ராகி
இவரிரட்டைப் புலவரென உரைக்கும் வண்ணம்
        எஞ்ஞான்றும் எவ்விடத்தும் உலவி வந்தோம்;
அவன்தொழிலால் மதுரைக்குப் பிரிந்து சென்றான்
        ஆயினும்எம் உள்ளங்கள் பிரியவில்லை
அவனுறவை இரட்டித்த முப்பத் தாண்டின்
        அகவையிலும் நினைந்துநினைந் திளைஞன் ஆனேன்.

முதற்படியில் நின்றிருந்தான் அன்றி ருந்தே
முகம்மலர அகம்மலரப் பழகி வந்தான்;
முதற்படியில் நின்றபடி முயற்சி தன்னால்
முன்னேற்றப் படியேறி உயர்ந்து வந்தான்;
இதற்கிடையில் பலபடிகள் கடந்தும், முன்னர்
இருந்தபடி யிருக்கின்றான் நட்பில் இன்றும்;
மதர்ப்படியில் உருப்படியும் செருக்கு மட்டும்
மனத்தடியில் சாகுபடி யாக வில்லை.

மனத்துக்குள் செருக்கில்லான் எனினும் சான்றோர்
மதிக்கின்ற பெருமிதத்திற் குன்றமாட்டான்
முனைப்புற்ற எவரிடத்தும் பணிய மாட்டான்
முன்னேற்றம் தடைப்படினும் வளைய மாட்டான்;
எனக்குற்ற இளவலென விளங்கி நிற்பான்;
எனினுமவன் அடிப்பொடியன் நட்பில் மட்டும்;
புனத்துக்குள் உலவிவரும் கவரி மான்போல்
பூமனத்தன் வாழ்கின்றான் வாழ்க நன்றே.

உருவத்தாற் சிறியவன்றான் எனினும் நல்ல
உள்ளத்தால் உயர்மதியால் பெரியன் ஆவன்;
பருவத்தால் முதிர்ந்துவரும் புலமை கொண்டான்
பாதியிலே உதிர்ந்துவிழும் வெம்பல் இல்லை;
உருவத்தில் மெலியவன்றான் எனினும் கல்வி
ஊற்றத்தால் புலமையினால் வலிமை மிக்கான்;
எருவைத்தாற் பயிர்வளரும்; புலமை வைத்தான்
இவனிடத்தே தமிழ்வளரும் செழித்து நன்றே:

மதர்ப்படியில் உருப்படியும் - மதர்ப்பின் அடியில் உருவாகும்.

மதிப்பேறி வாழ்க!

அடக்கம் உடையன் அறநெறி போற்றி
நடக்கும் இயல்புடையன் நல்லன் – படைப்பாளன்
வாணிக்குத்* தம்பி மலர்க்கவியில் தோய்தும்பி
மாணிக்கம் பண்பன் மனம்.

நெஞ்சம் கவர்ந்துள் நிலைத்து மனத்தன்பு
விஞ்சுமெனை அண்ணனென மேற்கொண்டான் – வஞ்சமிலான்
கல்லாடப் பேருடையான் கல்விதனில் வல்லார்கள்
சொல்லாடிக் கொண்டிருப்பர் சூழ்ந்து.

கவிகள் அருந்திக் களிப்புக்குள் மூழ்கிக்
குவியும் மனமுடையோர் கூடும் – புவிதான்
'புதுச்சேரி; ஆங்குப் புகழ்மிகுக்க வந்தான்
மதிப்பேறி வாழ்க மகிழ்ந்து.

☆ *வாணிக்குத் தம்பி - கவிஞர் **வாணிதாசனார்** தம்பி*

வணிக நோக்கறியான்

பயிலும்நாள் தொடங்கி என்பாற்
பழகிடும் நண்பன்; அன்பு
செயலிலே குறைவு காணேன்;
அன்றுபோற் செழுமை கண்டேன்,
மயலுறும் செருக்கே யில்லா
மதிமிகு புலமை கண்டேன்;
அயலென எண்ணா தென்னை
அவனுடன் பிறப்பென் றெண்ணும்.

உளத்திலே ஒன்றை வைத்தும்
உதட்டில்மற் றொன்றை வைத்தும்
கிளத்துதல் அறியா வாயன்;
கெடுதலை நினையா நெஞ்சன்
களைப்புறும் பொழுதில் மற்றோர்
கனிவுடன் செய்த நன்றி
உளத்தினிற் பதிய வைத்தே
உணர்ந்துணர்ந் துருகும் மேலோன்.

பிணிபல சூழ்ந்த போதும்
        பிறக்கிடல் அவனுக் கில்லை
துணிவுடன் எதிர்த்து நின்றே
        துயர்களை மறந்து நிற்பான்
பணிவுடன் இன்சொற் பேசிப்
        பழகிடும் **பழநி வேலன்**
அணிமிகும் தூய நெஞ்சில்
        அன்புடன் பண்புங் கொண்டான்.

கற்றவை நினைவிற் கொண்டான்
        காட்டிய நெறியிற் செல்வான்
உற்றதை மறைத்தல் செய்யான்
        உதவியே உவகை கொள்வான்
பெற்றதே போதும் என்பான்
        பெருகிய ஆசை இல்லான்
நற்றவ முனிவன் போல
        நாளெல்லாம் தனிமை கொண்டான்.

பணிபுரி நாளில் வந்து
        பழநிவே லவனை நாடி
அணுகிநல் லுதவி பெற்றோர்
        அளவிலர்; பழகும் நட்பில்
வணிகநோக் கறியா தென்றும்
        வாழ்க்கையின் பயனாக் கொண்டான்
அணிதிகழ் ஒழுக்கத் தானை
        அன்புடன் வாழ்த்து கின்றேன்.

(உடன்பயின்ற நண்பர் மு. பழநிவேல் அவர்களைப் பற்றிப் பாடிய பாடல்)

கலைத்திறன் காட்டும் கணபதி

கலைத்தொழில் தேர்ந்த நண்பன்
　　கணபதி என்னும் பேரான்
மலைத்திடும் வண்ணம் கண்டான்
　　வள்ளுவர் கோட்டம் ஒன்று
நிலைத்திடும் பேரும் பெற்றான்
　　நெஞ்சினில் வஞ்சம் இல்லான்
கலைத்திறன் வாழ்க என்பேன்
　　கனிதமிழ் நிறைந்த நெஞ்சால்

வைத்திய நாதச் சிற்பி
　　மாதவம் செய்தான் என்று
மொய்த்துல குரைக்கும் வண்ணம்
　　மொய்ம்புற முனைந்த மைந்தன்
வைத்துள உளியால் இந்த
　　வையமே வியந்து போற்றக்
கைத்திறன் காட்டி நின்றான்
　　கல்லையும் கனிய வைத்தே

கயல்விழிக் கண்ண கிக்குக்
　　களங்கமில் அன்னம் வைத்து
மயல்விழி மாத விக்கு
　　மாமயில் ஒன்று வைத்து
வியனுல கேத்தும் வண்ணம்
　　வியப்புறும் சிற்பம் செய்தான்
பயன்கொள நினையா நெஞ்சன்
　　படைத்தனன் புகாரில் அன்றே.

(சென்னை வள்ளுவர் கோட்டம், கன்னியாகுமரி திருவள்ளுவர் சிலை, பூம்புகார் சிற்பக்கலைக்கூடம் ஆகியன யாத்த பெருஞ்சிற்பி கணபதியைப் பாடியது. சிற்பி கணபதி அவர்கள் கவிஞருடன் பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிவரும், நண்பரும் ஆவார்.)

பழனி தந்த பாட்டு

பாட்டென்ற பேரால் பழுதுபட்ட சொற்றொடரைக்
கேட்டென்றன் நெஞ்சங் கிறுகிறுத்தேன்— வேட்டெழுந்து
நாடகமாம் நன்மருந்தை நண்பன் பழநியெனும்
பாடல்வலான் தந்தான் படைத்து.

தேன்கலந்து தந்தனனோ தெள்ளமுதந் தந்தனனோ
நான்கலந்தே இன்புற்றேன் நாடோறும் — வான்பறந்தேன்
வாட்டுந் துயர்துறந்தேன் வையந் தனைமறந்தேன்
பாட்டை அவன்படிக்கக் கேட்டு.

கூற்றமிலா வாழ்வு கொடுத்த தமிழ்த்தாயே
ஏற்றவரம் இம்மகற்கும் ஈந்தருள்வாய் — சாற்றுக்
கனிச்சுவையை விஞ்சுங் கவிமாலை நின்றன்
அனிச்சுவடிக் கீந்தான் அவன்.

('அனிச்சஅடி' நாடகக் காப்பியத்தைப் படிக்கக் கேட்டுக் கனவிற் பாடியது)

பாளைநகர்ப் பண்பாளன்

27–11–1974

சொல்லப் பழகியவன் சொல்லரிய நண்புளத்தால்
வெல்லப் பழகியவன் வீரனவன் – நல்லனவன்
என்னுளத்தைத் தொட்டுணர்ந்தே ஏற்ற துணைபுரியும்
பொன்னுளத்தன் ஓர்வயிற்றோன் போல்.

உண்ணென் றுரைத்துரைத்தே ஊட்டி எனதுளத்தைத்
தண்ணென் றியற்றுந் தகவுடையன் –பண்ணொன்றும்
பாட்டெனவே என்பாற் பழகும் இயல்புடையன்
கூட்டுணர்வால் விஞ்சுமனங் கொண்டு.

வந்தோர் குறையகல வாழப் பரிந்துரைகள்
தந்து புகலளித்துத் தாங்குமிடம் –வந்தனைக்
கேளாக எண்ணிக் கிளர்ந்தெழுந்த அன்புமணி
வேளாளன் வாழ்கின்ற வீடு.

கொஞ்சும் மொழியுடையன் கூடாரும் வந்திவன்பால்
தஞ்சம் எனஒருசொல் தந்துவிடின் –நெஞ்சுருகி
அஞ்சல் நிலையத் தலுவல் புரிவதனால்
அஞ்சலெனச் சொல்வான் அவன்.

ஓர் வயிற்றோன் - சகோதரன், அஞ்சல் - அஞ்சாதீர்

கதிரடித்த நெல்லைக் களங்குவிக்கும் நெல்லைப்
பதியடுத்த பாளைநகர்ப் பண்பன் – மதிபடைத்த
வள்ளுவனார் சொற்றபடி வாழ்க்கைத் துணைநலந்தான்
கொள்ளுவதால் கொண்டான் குணம்.

சீற்றத்தைக் கண்டதிலை சிங்கத்தைப் போல்வாழும்
ஏற்றத்தைக் கண்டேன் இனியவன்பால் – போற்றியதை
ஏட்டில் மகிழ்ந்தே எழுதிவைத்தேன் மாற்றுயர்ந்த
பாட்டுள் மணியைப் பதித்து.

பாளை விரிந்து பயனளிக்குந் தண்பதியாம்
பாளை, மணியால் பயன்கொடுக்கும்– வாளையொடு
நீர்பாயும் தண்பொருநை நீள்கரையில் வாழ்மணியன்
பேர்வாழ்க வாழ்கநலம் பெற்று.

(பாளையங்கோட்டை நண்பர் சி.சு.மணி பி.ஏ., அவர்களை வாழ்த்திப் பாடிய பாடல்கள்)

உயர்ந்தவன்

உற்றஎன் தோழன் என்கோ
        உடன்பிறப் பாளன் என்கோ
பெற்றஎன் மகனே என்கோ
        பேணிநன் னூல்கள் என்பாற்
கற்றவன் நீயே என்கோ
        கண்ணினும் சிறந்தாய் எல்லாச்
சுற்றமும் ஆனாய் என்கோ
        தூயனே **சக்தி வேலே**

அன்புடன் பண்பு கல்வி
        ஆர்க்குமே பணியும் கொள்கை
முன்பெழுந் துதவும் உள்ளம்
        முனிவிலா தினிய பேசும்
பொன்மனம் அடக்க மெல்லாம்
        பூண்டுளாய் என்ப தாலே
என்மனம் நினக்கே யாக்கி
        இருக்கின்றேன் இனிய நண்பா

மனையென நினக்கு வாய்த்த
        மங்கைநல் லாளும் நீயும்
இனியநன் மக்கள் தாமும்
        என்விழிக் கறுவை செய்த
மனைதனில் உடனிருந்து
        மனமுவந் துதவி செய்த
தனிமனம் யார்க்கு வாய்க்கும்?
        தமிழொடு வாழ்த்து கின்றேன்.

தழைத்திடும் இடுக்கண் யாவும்
 தளைத்தன நின்னைச் சுற்றி
உழைத்தனை அவற்றைத் தள்ளி
 உயர்ந்தனை; உயரும் போது
களைத்துறும் உறவுக் கெல்லாம்
 கைகொடுத் துதவி செய்தாய்
செழித்தனை மேலும் மேலும்
 செழித்துநீ வாழ்க தம்பி

முனைவர்நீ ஆன செய்தி
 முதலில்யான் கேட்ட காலை
எனதுளம் மகிழ்ந்த பாங்கை
 எவ்வணம் எடுத்து ரைப்பேன்
கனியொடு பாலுந் தேனும்
 கலந்திடும் சுவையைக் கண்டேன்
மனையொடு மக்கள் சுற்றம்
 வளமெலாம் பெற்று வாழ்க

உளத்தினால் உயர்ந்தாய், பெற்ற
 உடலினால் உயர்ந்தாய், கற்ற
வளத்தினால் உயர்ந்தாய், செய்யுள்
 நாடக வளங்கள் ஆயக்
களத்தினில் புகுந்து வென்றாய்,
 கற்றவர் முனைவர் என்ன
அழைத்திட உயர்ந்தாய், செய்கை
 அனைத்திலும் உயர்ந்தாய் வாழி

(பேராசிரியர் ந. சத்திவேல், 'முனைவர்' பட்டம் பெற்றமைக்கு மகிழ்ந்தளித்த வாழ்த்து)

தளைத்தன - பிணித்தன

அன்பு தரும் அழகன்

19–12–1982

நடையழகன் உடலழகன் நண்ணாரைச்
        சொற்போரில் நடுங்க வைக்கும்
விடையழகன் விழியழகன் விழைவுகொளும்
        பண்பழகன் வெண்மை பூண்ட
உடையழகன் உருவழகன் உளத்தெழுந்த
        அன்பழகன் அறுபா னாண்டின்
மடைதிறந்து வருகின்றான் மனத்துணர்வு
        பொங்கிவர வாழ்த்து கின்றேன்

ஆணழகன் இவனுக்கா ஆண்டறுப
        தாயிற்று? நேரில் நின்று
காணுபவர் நம்புவரோ? கதையென்றே
        கூறிடுவர்; கவர்ச்சி கொண்டு
பூணுமெழில் பூத்துவரப் பொலிகின்றான்
        மணமகன்போல; போற்றிக் காக்கும்
மாணுடையான் கொண்டஎழில் மாறாமல்
        வாழ்கவென வாழ்த்து வோம்நாம்.

திருந்துமெழில் எவ்வண்ணம் சேர்த்தனனோ?
        நமக்கொன்றும் தெரிய வில்லை
அருந்தியநன் மருந்தெதுவோ? அவனொருகால்
        நலத்துறையின் அமைச்ச ராகி
இருந்தமையால் வந்ததுவோ? இனியதமிழ்
        தந்ததுவோ? என்றும் நெஞ்சில்
பொருந்திவரும் தூய்மையினால் பூத்ததுவோ?
        புரிந்துகொள முடிய வில்லை

இனியனிவன் மணநாளை என்தந்தை
பாவேந்தர் எழுதி வைத்தார்
கனிவுடையன் மணிநாளை அவர்மகனாம்
கவியரசன் பாடு கின்றேன்
எனிலஃதோர் பேறன்றோ! தலைமுறைகள்
இரண்டாலும் ஏத்தப் பெற்ற
தனியுரிமை கொள்கின்றான் தந்தைமகன்
தருகவிக்குப் பொருளாய் நின்றான்.

பகுத்தறிவுக் கோட்டைக்குள் பயின்றுவரும்
வீரனவன், பழமை என்று
வகுத்தமைத்த ஆரியத்து வஞ்சனைகள்
அத்தனையும் மாய்ந்து போகச்
செகுத்தழித்த பெரியாரைச் சிங்கமெனும்
ஐயாவை எந்த நாளும்
அகத்தமைத்து வாழுமகன் அஞ்சாத
அன்பழகன் அவன்பேர் வாழ்க!

மண்ணாளும் ஆசையினால் மாற்றார்பின்
செலவிழையான் மடமை மிஞ்சிப்
புண்ணான தமிழினத்தைப் போற்றுவதே
தொழிலானான்; புதுமை கண்ட
தண்ணான தமிழ்மானம் தன்மானம்
தழைத்துவரக் காஞ்சி தந்த
அண்ணாவின் வழிநடப்பான் அருளுடையான்
அன்பழகன் அவன்பேர் வாழ்க!

நிலைபொறுக்க முடியாமல் நெருக்கடிகள்
வந்தாலும் நெஞ்சில் நிற்கும்
தலைவருக்குத் துணைநின்று தாங்குதல்தான்
தார்மறவன் கடமை யாகும்;
நிலைபொறுக்க இயலாதார் நேரார்பால்
ஏகிடினும் நிலைத்து நின்று
கலைஞருக்குத் தோள்தந்தான் கழகத்தைக்
காக்கின்ற கடமை கொண்டான்.

கழகத்திற் புயலொன்று கடிதாக
வீசுங்கால் கனியைத் தேடிப்
பழமரத்து வௌவால்கள் பறந்தோடிப்
போனாலும் பற்றி நிற்க
விழுதுவிடும் ஆல்போல விலகாமல்
அசையாமல் நிலைத்தி ருந்த
அழகனவன் அன்பனவன் அவன்பேர்தான்
அன்பழகன் என்றும் வாழ்க!

கலைக்கழகம் பயின்றுவரும் காலத்தே
இணைந்திருவர் கழகம் சேர்ந்தார்
நிலைக்கின்ற பணிசெய்தார் நெடும்புகழும்
பலபெற்றார் ஆனால் தீயோர்
கலைக்கின்ற கூட்டத்தில் காணாமல்
ஒருமனிதர் கரந்து விட்டார்
மலைப்பின்றி அன்பழகன் மதியமைச்சாய்க்
கழகத்தில் வாழு கின்றான்.

இதழ்விரித்த தாமரையில் இனியநறுந்
தேனூறும்; இவன்றன் வாயின்
இதழ்விரித்து நாவசைத்தால் இனியதமிழ்
தானூறும்; மக்கள் கூட்டம்
அதன்சுவையை நனிமாந்த அஞ்சிறைய
தும்பிகளாய் அணுகி வந்து
மதுவருந்தி. மனமகிழ்ந்து வாழ்த்திசையைப்
பாடிடுவர் தமது வாயால்

பல்கலையின் கழகத்தில் பயில்கின்ற
நாள்முதலே சொற்போர் செய்து
வெல்கலையில் வல்லனவன் பேசுங்கால்
வெட்டொன்று துண்டி ரண்டாச்
சொல்கலையில் சூரனவன் சொன்னதையே
சொல்லாமல் மேலும் மேலும்
பல்வகையிற் சிந்தித்துப் படைத்திடுவான்
நல்லமுது பருகும் வண்ணம்

வேர்த்தெழுந்தோர் அரங்கேறி வினாவிடுத்தால்
வினவியவர் வெட்கும் வண்ணம்
ஆர்த்தெழுந்து விடையிறுப்பான் அவன்தொடுக்கும்
மறுப்புரையில் அடுக்கும் சொற்கள்
கூர்த்தெழுந்த அம்பாகும் கூடாரைப்
புறங்காணச் செய்வ தற்குச்
சீர்த்தெழுந்த வேலாகும் சிந்தனைக்கு
விருந்தாகும் தேனும் ஆகும்.

மிகத்துணிந்த பசும்பொன்னார் மேலொருநாள்
நமைத்தாக்க மேடை ஏறி
அகத்தெழுந்த பக்தியினால் ஆண்டவன்பால்
ஆசையினால் ஆர்த்தெ ழுந்து
பகுத்தறிவால் ஒருமுட்டை படைத்திடவும்
ஆமொஎன் றுருத்துக் கேட்க
நகைச்சுவையில் நம்மழகன் நறுக்கென்று
விடை தந்தான் நாணும் வண்ணம்

பக்தியுளார் முட்டையிட்ட பாடத்தைப்
படித்ததிலை பாரில் கோழி
கத்திவந்து முட்டையிடும் கண்டுள்ளோம்
கனன்றுரைத்த பசும்பொன் னார்தாம்
பக்தியினால் முட்டையொன்று படைப்பாரா?
படைக்கட்டும் பார்ப்போம் என்ற
அத்துணிவைக் கண்டவையோர் அடடாவோ
அடடாவென் றார்த்து நின்றார்.

விளக்கெண்ணெய்ப் பேச்சறியான் விறுவிறுப்பும்
சுறுசுறுப்பும் விரைந்து நெஞ்சில்
கொளப்பண்ணும் பேச்சாளன் கொள்கைகளைத்
தெளிவாக கோத்தெ டுத்து
விளக்குவதில், இலக்கியத்து விரிவுரையில்,
நகைச்சுவைகள் விளைக்கும் பேச்சில்,
துளைக்கின்ற மறுப்புரையில் தோலாத
நாவுடைய தோழன் ஆவன்.

அரங்கேறி முழங்குங்கால் அஞ்சாத
ஐயாவின் துணிவி ருக்கும்
அரங்கேறி மொழியுங்கால் அருளுடைய
அண்ணாவின் கனிவி ருக்கும்
அரங்கேறி இதழசைத்தால் அழகுநடை
ஆரூரார் நயமி ருக்கும்
அரங்கேறி நின்றாலே அரங்கிற்கே
அழகுதரும் அழகன் வாழ்க!

தில்லிநகர் ஆளுநர்கோ தென்னாட்டில்
உலாவரஓர் திட்ட மிட்டார்
குல்லுகரின் வருகைக்கு நம்வெறுப்பைக்
காட்டுதற்குக் கூடிப் பேசி
நல்லதொரு முடிவெடுக்க நம்பெரியார்
நம்மவர்க்கோர் அழைப்பு விட்டார்
ஒல்லையிலே தலைநகர்க்குப் பொதுக்குழுவின்
உறுப்பினர்கள் ஓடி வந்தார்.

அன்றங்குப் பொதுக்குழுவில் ஐயாவை
அண்ணாவை மற்றும் அங்குச்
சென்றிருந்த அனைவரையும் ஆளவந்தார்
சிறைசெய்தார் அதனைக் கண்டு
தென்றலெனும் திரு வி க தலைமையிலே
திரண்டடெழுந்தோம் அழகன் அன்று
நின்றிருந்த சிங்கமென நின்றதை நாம்
நினைத்தாலே புல்ல ரிக்கும்.

அன்பழகன் இல்லத்தில் அடிக்கடிநான்
அண்ணாவைக் கண்ட காட்சி
அன்பொழுகும் மணிமொழியார் அலுவலகத்
தவனுடன்நான் அளாவும் காட்சி
இன்புபெற அந்நாளில் இளந்தாடி
முகத்தானோ டினிதி ருந்து
முன்பழகும் காட்சியெலாம் முன்வந்து
கண்ணெதிரில் முகிழ்த்தல் கண்டேன்.

அவன்மனைக்கு நான்செல்வேன் அனைவரையும்
அருகழைப்பான் அவர்க்குக் காட்டி
இவன்நமது முடியரசன் என்றென்னை
இனிதுரைப்பான் அந்த அன்பை,
தவழ்கின்ற முறுவலுடன் எனக்குளத்தைத்
தந்துவக்கும் எளிய பண்பை
அவிழ்கின்ற உள்ளுணர்வால் தமிழ்தந்த
ஆர்வத்தால் வாழ்த்து கின்றேன்.

நீண்டதொரு பயணத்தில் நெடுத்தொலைவும்
துயர்பலவும் நீந்தி வந்தோம்
தாண்டியகல் பலவெனினும் தாண்டுதற்கு
வேண்டிவை இன்னும் உண்டு
கூண்டிலுறு பறவைக்குப் பால்பழங்கள்
கொடுப்பதனாற் பயனே இல்லை
வேண்டியவான் வெளியிடத்தே பறந்துசெல
விடுதலைதான் வேண்டும் இங்கே.

கூண்டதனைத் திறந்துவிடக் குயிலினங்கள்
உளங்குளிரக், குளிர்ந்த நெஞ்சில்
ஈண்டிவரும் பெருமகிழ்வால் இனியதமிழ்
இசைபாட, இடையீ டின்றி
நீண்டவெளி உரிமைபெற நினைந்திங்கு
நெடிதுழைக்கும் கலைஞ ருக்கு
வேண்டியநற் றுணையாகி விடுதலைக்குப்
புணையாகி வெல்க நண்பா!

கழகத்தின் செங்கோலாய்க், கலைஞர்க்கு
வெண்குடையாய்க், கனிந்து நிற்கும்
அழகுக்கோர் அரியணையாய்த், தமிழகத்தின்
அரணாகி யாரும் வந்து
பழகற்கு நல்லமுதாய்ப் பைந்தமிழின்
போர்வாளாய்ப், பண்பு சொல்லும்
வழிகட்குத் திருக்குறளாய் வாழ்கின்ற
அன்பழகன் வாழ்க நன்றே

மான்வாழும் மயில்வாழும் மாமலையில்
மலர்க்குறிஞ்சி சேர்த்து வைத்த
தேன்வாழும் தமிழ்போலத் தித்திப்பான்
பெயர்வாழ்க, திரியா தென்றும்
வான்வாழும் கதிரவன்போல் வையகத்தைச்
சூழ்கடல்போல் வளங்கள் ஓங்கி
யான்வாழும் நாளுடனே யாண்டுபல
வாழ்கவென வாழ்த்து கின்றேன்.

தோள் தந்தான்

பகுத்தறிவுக் கோட்டைக்குள் பயின்றுவரும் வீரனவன்
வகுத்தமைத்த ஆரியத்து வஞ்சனைகள் அத்தனையும்
செகுத்தழித்த பெரியாரைச் சிங்கமெனும் ஐயாவை
அகத்துமைத்து வாழுமகன் அவன்பேர்தான் **அன்பழகன்**

மண்ணாளும் ஆசையினால் மாற்றார்பின் செலவிழையான்
புண்ணான தமிழினத்தைப் போற்றுவதே தொழிலானான்
தண்ணான தமிழ்மானம் தன்மானம் தழைத்துவர
அண்ணாவின் வழிநடப்பான் அவன்பேர்தான் அன்பழகன்!

நிலைபொறுக்க முடியாமல் நெருக்கடிகள் வந்தாலும்
தலைவருக்குத் துணைநிற்றல் தார்மறவன் தொழிலாகும்
இலைபொறுக்கும் இயல்புடையோர் ஏகிடினும் நெருக்கடியில்
கலைஞருக்குத் தோள்தந்தான் கழகத்தைக் காத்திருந்தான்

கழகத்திற் புயலொன்று கடிதாக வீசுங்கால்
பழமரத்துவெளவால்கள் பறந்தோடிப் போனாலும்
விழுதிருக்கும் ஆல்போல விலகாது நிலைத்திருந்த
அழகுளத்தன் அன்புளத்தன் அவன்பேர்தான் அன்பழகன்

மான்வாழும் மயில்வாழும் மாமலையிற் சேர்த்துவைத்த
தேன்வாழும் தமிழ்போலத் தித்திப்பான் பெயர்வாழ்க!
வான்வாழும் கதிரவன்போல் வையத்தைச் சூழ்கடல்போல்
யான்வாழும் நாளுடனே யாண்டுபல வாழியவே!

அழகின் சிரிப்பில் கலைஞர்

(இலக்கிய அணி,சென்னையில் 2-6-79 அன்று எழிலுற நடத்திய கலைஞர் விழாவில் - கவினுறுபாவரங்கத் தலைமை ஏற்றுப் பாடினார் கவியரசு முடியரசனார்! அவர் படைத்த தமிழ் விருந்து ஈண்டு காண்க! "அழகின் சிரிப்பில் கலைஞர்" என்பது பாவரங்கத் தலைப்பு!)

விரித்துவரும் வலையிலெலாம் தப்பி நின்று
வீழாமல் சிரிக்கின்ற தமிழ ணங்கே!
குறித்துவரும் பகையஞ்சிப் புறமிட் டோடக்
கூரறிவுப் படைதந்த எங்கள் தாயே!
நெருப்புபுனல் செல்கறையான் வாய்கள் தப்பி
நின்றொளிரும் ஏடுடையாய்! அம்மா! நின்றன்
சிரித்தமுகங் காண்பதற்கே என்றும் வாழ்வேன்
சிறியன்எனைக் காப்பதுநின் கடமை யாகும்.

அஞ்சுகத்தின் மடிவளர்ந்தாய், முத்து வேலர்
அகம்மகிழ நடைபயின்றாய், ஆரூர்ப் பள்ளிப்
பிஞ்சுமனத் தோழருடன் கல்வி கற்றாய்,
பெரியாரின் ஈரோட்டுப் பள்ளி சென்று
நெஞ்சுரத்தைச் சிக்கனத்தைக் கற்றுக் கொண்டாய்,
நெகிழ்ந்துருகும் அண்ணாவின் கருணைமிக்க
நெஞ்சகத்தைக் காஞ்சியிலே பெற்றுக் கொண்டாய்
நெருக்கடியில் சிரிப்பதற்கு யாங்குக் கற்றாய்?

மேடையிலே வீசுகின்ற தென்றற் காற்றே
மெல்லியரின் இதழ்விரித்தால் மக்கள் நெஞ்ச
ஓடையிலே மலர்சிரிக்கும், மணம்சி ரிக்கும்,
உகந்தவர்தம் நெஞ்சமெலாம் சுளிசி றக்கும்;
கோடையிலே சிரித்தமலர் மணத்தை வாரிக்
கொண்டுசெலும் பொதிகைமலைத் தென்றல்; நீயோ
மேடையிலே சிரித்தவர்தம் பணத்தை வாரி
மெதுவாகக் கொண்டுசெலும் ஆரூர்த் தென்றல்.

செங்கதிரோன் சிரித்துவிடின் புழுக்கந் தோன்றும்
சிறியபனை விசிறிகளின் துணையை நாடும்;
செங்கதிரின் வெயில்காயத் தானே வந்து
சிறியபுழு வீழ்ந்துடலம் சுருண்டு சாகும்;
பொங்கிவரும் நின்சிரிப்பால் பகைவர் நெஞ்சம்
புழுக்கமுறும் விசிறிகளின் துணையை நாடும்;
எங்களுளங் கவர்ந்தவனே பகைப்பு ழுக்கள்
இடந்தெரிய மாட்டாமல் வீழ்ந்து சாகும்.

திகழ்ந்துவரும் வெண்ணிலவு சிரித்தால் ஒன்று
சேர்ந்திருக்கும் காதலர்க்குக் களிப்பை யூட்டும்;
மகிழ்ந்திருந்து பிரிந்தவர்க்கோ எரிச்சல் ஊட்டும்;
மதியினையே திட்டுகிற மருட்சி யூட்டும்;
முகிழ்த்துவரும் நின்சிரிப்போ நின்னைச் சேர்ந்த
முன்னேற்றக் கருத்தினர்க்கு மகிழ்ச்சி யூட்டும்;
இகழ்ந்துன்னைப் பிரிந்தவர்க்கோ எரிச்ச லூட்டும்;
ஏதேதோ திட்டுகிற மருட்சி யூட்டும்.

உயர்வுக்கு வானத்தை உவமை சொல்வர்;
உழைத்துவரும் உயர்வுக்கு வானம் நீதான்
மயிலுக்கு வான்சிரித்தால் தோகை ஆடும்
மாந்தருக்கு நீசிரித்தால் ஒகை கூடும்;
பயமுறுத்தி இடியிடிக்கும் மின்னல் வீசும்
பார்மகிழ மழைபொழியும் வான்சி ரித்தால்;
துயருறுத்த வருபகையை இடித்து மின்னிச்
சொல்மாரி நனிபொழியும் நீசி ரித்தால்.

பாருக்குக் கடல்காவல்; பைந்த மிழ்ப்பண்
பாட்டுக்கு நீகாவல்; ஆழ்ந்த ஆணி
வேருக்கு மண்காவல்; தமிழர் நாட்டு
வேலிக்கு நீகாவல்; பெருகி ஓடும்
நீருக்குக் கரைகாவல்; கழகத் தோழர்
நெஞ்சுக்கு நீகாவல்; இந்த நாட்டில்
யாருக்கு யார்காவல் என்று மக்கள்
அஞ்சிவரும் இந்நாளில் நீதான் காவல்.

மணிகொழிக்கும் பொன்கொழிக்கும் சந்த னத்தின்
மணங்கொழிக்கும் எழில்கொழிக்கும் அருவி என்பர்;
அணிகொழிக்கும் பொருள்கொழிக்கும் எழில்கொ ழிக்கும்
அரியதமிழ் மணங்கொழிக்கும் நினது பேச்சில்;
அணில்கொறிக்கும் தீங்கனிகள் தொங்கும் சாரல்
அருவியொரு ஆறாகி வளங் கொழிக்கும்;
அணில்கொறித்த கனிதொங்கும் தமிழர் நாட்டை
அழகாக்கி வளமாக்கும் ஆறும் நீதான்.

எதிரிகட்கு வல்லினமாய், நின்னை அண்டி
இருப்பவர்க்கு மெல்லினமாய், இரண்டும் இல்லா
நொதுமலர்க்கோ இடையினமாய் மெய்யெ ழுத்து
நுவல்கின்ற மூவினமாய் விளங்கு கின்றாய்!
மதுரைநகர்ப் பாண்டியனார் சேரர் சோழர்
மன்னர்வழி மூவினத்தின் மெய்யும் ஆனாய்!
எதுவரினும் மெய்யாக விளங்கும் உன்னை
எவரெவரோ பொய்யாகப் பேசு கின்றார்!

பதியிலுளார் நின்பெயரை மு.க. என்று
பகர்வதற்குக் காரணமென்? முத்து வேலர்
புதல்வரென உணர்த்துதற்கா? இல்லை யில்லை
புலிநிகர்த்த நெஞ்சுடையான் எதிலும் என்றும்
முதல்வர்கரு ணாநிதிஎன் றுணர்த்து கின்ற
முத்திரைதான் அவ்வெழுத்து; மெய்யெ ழுத்தின்
முதலெழுத்தும் நீதானே; உயிராம் அண்ணா
முதலெழுத்தும் உன்னுடன்தான் இணைந்தி ருக்கும்

பிணியுற்ற தமிழினத்தைப் பிழைக்க வைக்கப்
பெரியாராம் மருத்துவரோ அறுவை செய்தார்;
தணியட்டும் பிணியென்று மருந்தை அண்ணா
தந்திரமாக் கூட்டுக்குள் அடைத்துத் தந்தார்;
துணிவுற்ற திருமணத்தோய்! நீயோ அந்தத்
தொழிலுடனே வலிக்காமல் ஊசி போடும்
பணிகற்றாய்; பெயர்பெற்றாய், சித்தர் சொன்ன
பச்சிலையும் மூலிகையும் கற்றுக் கொண்டாய்.

மருத்துவனே பிணியகன்ற மாந்தர் நின்றன்
மருத்துவத்தின் திறங்கண்டு மகிழ்வு கொண்டு
வருத்தமற வாய்விட்டுச் சிரித்தார்; நீயும்
வளர்தமிழ்ச்சொல் வருவாயால் சிரித்து நின்றாய்;
சிறுத்தமதி படைத்தவரோ அதனைக் கண்டு
சிந்தைஎலாம் அழுக்காறு வளர்த்து நின்றார்;
திருத்தமுற மருத்துவத்தைக் கல்லார் இங்குத்
திரிகின்றார் மருத்துவர்போல் எனச்சி ரித்தாய்;

முடியரசன் எனும்பெயரைப் பூண்டி ருந்தும்
முடியிழந்து நிற்கின்றேன்; நீயும் இன்று
முடியிழந்து நிற்கின்றாய்; ஆனால் என்போல்
முடிஒன்றும் நரைக்கவில்லை; யாண்டுப் பெற்றாய்?
இடியனைய துயர்வந்து தாக்கும் போதும்
இடியாமல் சிரிப்பதனால் பெற்றாய் போலும்!
முடியிழந்து நின்றாலும் மன்னா நின்றன்
முகத்தழகு சிரித்துவிளை யாடக் கண்டேன்.

பேரன்எனக் கொருவன்தான் எனினும் இன்று
பேணாத முதுமைவரத் தளர்ந்து நின்றேன்;
பேரன்மார் பலரிருந்தும் தாத்தா என்று
பேர்சொல்லி அழைத்திருந்தும் இளைஞ னைப்போல்
மாரனைப்போல் எழில்தவழச் சிரிக்கின் றாய்நீ;
மாமருந்து யாதுண்டாய்? உண்மை சொல்வாய்;
ஊரறியச் சொலல்வேண்டா எனக்கு மட்டும்
ஒருசெவியில் சொல்லிவிடு வேண்டு கின்றேன்.

'சிரிப்பென்னும் மருந்துண்டேன் அம்மருந்தைச்
சித்தர்திரு வள்ளுவனார் தந்தா'ரென்று
உரைக்கின்றாய் நெஞ்சுக்குள் என்செ விக்குள்
ஒருசிறிது விழக்கேட்டேன்; குறள்நூல் சொல்லி
விரிக்கின்ற பொருளனைத்தும் விரித்துச் சொல்லி
விளக்கிவரும் புலவன்நான்; எனினும் இன்னும்
வருத்திவரும் கலைக்கு மருந்து கண்டு
வாழ்வதற்குக் கற்கவில்லை; கலைஞன் நீதான்.

ஒருதுயரம் வந்தாலும் உள்ளம் வாடி
ஒடுங்குகின்றேன் சிரிப்பதற்கோ இயல வில்லை;
வருதுயரம் எதுவெனினும் நிமிர்ந்து நின்று
வாய்விட்டுச் சிரிக்கின்றாய் கலக்க மின்றி;
கருணைநிதி கலங்கிவிடின் கழகத் தோழர்
கலங்குவரே எனஎண்ணி மறைக்கின் றாயா?
வருபவைதாம் வரட்டுமெனை நாட்டுக்காக
வழங்கி விட்டேன் எனஎண்ணிச் சிரிக்கின்றாயா?

அறுசமயம் பிறசமயம் வெறுப்ப வன்தான்
ஆனாலும் அன்பழகற்(கு) அருகன் ஆனாய்;
பிரிவுதரும் சாதிக்குப் பகைவன் தான்நீ
பிழையறியாச் சாதிக்கு நண்பன் ஆனாய்;
'உறுதியுடன் விடுதலையைப் பெற்று விட்டோம்
உரிமையுள தென்னரசும் உடையோம்' என்று
முரசொலியை முழக்குகின்றாய் ஆனால் இந்த,
முடியரசன் பாட்டுக்குள் கைதி ஆனாய்.

சிவபெருமான் குறைமதியைத் தலையில் வைத்தான்;
சிந்தனையால் நிறைமதியைத் தலையில் வைத்தாய்;
சிவபெருமான் தலைமதியன்; நீயோ என்றும்
சிரிக்கின்ற முகமதியன்; அற்றை நாளில்
அவன்சிரித்தான் முப்புரத்தைச் சுட்டெ ரித்தான்;
ஆற்றலுளாய்! நீசிரித்தாய் நம்மை யண்டித்
தவறுசெயும் முப்புரியைச் சுட்டெ ரித்தாய்;
தனிமதியாய்! எமதுதென்னா டுடையாய் போற்றி.

பொங்கிஎழும் அலைக்கைகள் எடுத்துச் சென்ற
புகார்கண்டு சிரித்தவன்நீ; படைத்த சிற்பி
பொங்கிவரும் மனக்களிப்பால் நின்னை நோக்கிப்
பூம்புகார்ப் பெருந்தச்சன் என்று சொன்னார்;
இங்கவர்தாம் உளியொன்றும் தந்தா ரல்லர்;
ஆதலினால் மற்றொருவர் உளியை நின்பால்
தங்குதடை யில்லாமல் வீசப் பெற்றுத்
தமிழகத்தை உருவாக்கும் சிற்பி யானாய்.

'பேருலகில் நீசிரித்து வாழ வேண்டும்
பிறர்சிரிக்க வாழாதே' என்று சொலலி,
ஆரொருவர் சிரித்தாலும் அவர்சி ரிப்பை
அழித்துவிட்டுத் தாம்மட்டும் சிரித்து நிற்பார்;
சீருடையாய்! நின்னுடனே பிறரும் சேர்ந்து
சிரிப்பதற்கே வாழ்வெடுத்தாய்; எளியர் தாமும்
சீரடைய வாழ்வுபெறச் சிரித்து வாழச்
சிரிக்கின்றாய் வாழ்கின்றாய் வாழ்த்து கின்றேன்.

மெருகூட்டும் முகங்கொண்டார் மக்கள் மன்றில்
மெய்யேபோல் குண்டுவிடும் இயல்புங் கொண்டார்
திருநாட்டின் மேல்மன்றில் எம்டன் குண்டைத்
தெரியாமல் போட்டாலும் சிரிக்கின் றாய்நீ;
கருவாட்டுக் கடைதிறக்கச் சென்ற போதும்
கருவென்ப துன்பெயரை நினைவில் கூட்டத்
திருநாக்கில் நரம்பின்றி நின்னைத் திட்டிச்
'சிறைவைப்பேன்' என்றாலும் சிரிக்கின் றாய்நீ.

பாளைநகர்க் கொட்டிலுக்குள் போவென் றாலும்
பாராளக் கோட்டைக்குள் வாவென் றாலும்
பாளைநிகர் சிரிப்புடனே செல்கின் றாய்நீ
பக்குவஞ்சேர் ஞானிஎன ஆகிவிட்டாய்;
காளைகளுக் குன்பெருமை தெரிய வில்லை
கலைத்துறையின் திலகமுந்தான் அறிய வில்லை;
நாளைவர லாறுரைக்கும் நாய கன்நீ
நான்புகழ்ச்சி சொல்லவில்லை உண்மை சொன்னேன்.

தருக்குடனே அதிகார போதை ஏறித்
தனிக்குடையின் கீழிருந்தோர்கொண்டு வந்த
நெருக்கடியில் சிரித்தவன்நீ; நின்னைக் காண
நிமிர்ந்தெழுந்த கூட்டத்தில் இடித்துத்தள்ளும்
நெருக்கடியில் சிரிப்பவன்நீ; உறுதி யோடு
நிற்பவர்தம் திருமணங்கள் நடத்தி வைத்துப்
பொறுப்புடனே கழகத்தைக் காக்கப் பேச்சில்
பொடிவைத்துச் சிரித்தெமையும் சிரிக்க வைத்தாய்.

திரையுலகில் பராசக்தி வந்த போதுன்
திறமையெலாம் கண்டவர்கள் புகழ்ந்து நின்றார்;
அரசியலில் பராசக்தி வந்தபோதுன்
ஆற்றலெலாம் கண்டவர்கள் வியந்து நின்றார்;
இருபெரிய பராசக்தி வலிமை எல்லாம்
எழுத்தாலே வென்றவன்நீ; இனிமேல் யார்க்கும்
வருமுலகில் இராசக்தி உன்னை வெல்ல;
வருபகைகள் நண்புகொள ஏங்கிநிற்கும்.

கம்பனொரு கதைசொன்னான்; இராமன் மேலே
கண்வைத்தாள் சூர்ப்பணகை, குறும்பு செய்தாள்;
வம்புபல இழைத்திருந்தாள், இளையோன் கண்டு,
வந்தவளை மூக்கறுத்தான்; அதனை நோக்கி
அம்புவிடும் வில்லாளன் இராமச் சந்த்ரன்
அரும்பிவரும் புன்முறுவல் பூத்து நின்றான்;
நம்பியவள் மூக்கறுக்கான் தம்பி; வாயில்
நகைதவழச் சிரித்திருந்தான் அண்ணன் என்றே;

தம்பிகரு ணாநிதியின் ஆட்சி கண்டு
தவறாகக் கண்வைத்தார் நேரு செல்வி;
வம்புகளை இழைத்திருந்தார்; குறும்பும் செய்தார்;
வஞ்சமனங் கொண்டவரைத் தஞ்சை மண்ணை
நம்பியிங்கு வந்தவரை மூக்க றுத்தார்
நாடாளும் முதலமைச்சர் இராமச் சந்த்ரன்;
நம்பியவர் மூக்கறுத்தார் அண்ணன்; வாயில்
நகைதவழச் சிரித்தாய்நீ தம்பி இன்று

சிரிக்கின்ற முகம்வாழ்க, தமிழை என்றும்
சிந்திக்கும் அகம்வாழ்க, பகைகள் காணின்
நெரிக்கின்ற புருவங்கள் இனிது வாழ்க,
நீள்நிலத்தைச் சுமக்கின்ற தோள்கள் வாழ்க,
குறிக்கின்ற குறிதவறாப் பார்வை கொண்ட
குளிர்விழிகள் வாழியநின் கொற்றம் வாழ்க,
இருக்கின்ற எமக்கெல்லாம் துணையே வாழ்க
எமதுயிரின் உடன்பிறப்பே என்றும் வாழ்க.

திருவிடத்தின் இனவுணர்வுக் காப்பி யத்தைத்
தெளிவுபெற எழுதியவர் பெரியார்; அந்தப்
பொருளெடுத்து விளக்கவுரை எழுதித் தந்து
புத்துணர்வை ஊட்டியவர் அறிஞர்; மக்கள்
மருளொழிய, அறிவொளிகள் பரவி நிற்க,
மானமிகு காப்பியத்தைக் கற்றுத் தந்து
வருபவர்தாம் நம்கலைஞர்; இந்த ஆசான்
வாழ்கவென வாழ்த்துவது கடமை யன்றோ?

பேருருவ மரங்களையும் தன்னுள் கொண்ட
பெருமைகொளும் வித்தானார் பெரியார்; எங்கள்
பேரறிஞர் அவ்விதையில் முளைத்தெ ழுந்த
பேரால மரமாக விளங்கி நின்றார்;
பாரறிய அதுபடர்ந்து நிற்கும் போது
பக்கத்து விழுதாக நின்று காக்கும்
வீறுடையார் நம்கலைஞர் அன்றோ? அந்த
விழுதுக்கு நன்றிசொலி வாழ்த்தி நிற்போம்;

இனவுணர்வுச் சிந்தனையாம் அருவி வெள்ளம்
ஈரோட்டுப் பெருமலையில் தோன்றிக் காஞ்சி
மனவுணர்வில் வற்றாத ஆறாய் ஓடி,
மாநிலத்தார் நெஞ்சகத்தை நன்செய் யாக்கிக்;
கனவுகளை நனவாக்கி வருதல் கண்டோம்;
கார்குலவி நீர்பொழியும் ஆரூர் நெஞ்சம்,
புனல்பெருகும் ஆற்றுக்குக் கரையாய் நிற்கும்;
பொழுதெல்லாம் காத்திருக்கும்; வாழ்க நெஞ்சம்

காப்பியத்தைக் கற்பிக்கும் ஆசா னாகிக்,
கருத்துநிழல் பரப்புகின்ற ஆலம ரத்தைக்
காப்புறுத்தத் தாங்குகிற விழுதும் ஆகிக்,
களமனைத்தும் வளப்படுத்தும் ஆற்றைக் காக்க
யாப்பமைந்த கரையாகிக், கழகம் காக்கும்
யாளிக்கு நிகராகும் கலைஞர் தம்மை
நாப்புலத்தால் மனப்புலத்தால் வாழ்த்தி நிற்போம்
நாம்வாழ எந்நாளும் போற்றி நிற்போம்.

தூற்றலுக்குத் துவளாதான்

24–1–1989

வென்றவனை வெங்களத்தில் நின்றவனை
 வேதனைகள் பலவும் ஏற்று
நன்றெனவே சிரித்தவனை நாளெல்லாம்
 உழைத்தவனை நாட்டுக் காக
என்றுளமே மகிழ்ந்தவனை என்மக்கள்
 அரியணையில் ஏற்றி வைத்தார்
நன்றியினை அவர்க்குரைப்பேன் நற்றமிழால்
 வாழ்த்துரைப்பேன் நாடு வாழ

எனதுதமிழ்த் திருநாடே எனையீன்ற
 தாய்நாடே இதற்கு முன்னர்
நினதுமனம் புண்ணாக நின்றவர்கள்
 இன்றில்லை நீங்கி விட்டார்;
முனமொருகால் ஆண்டவன்தான் முதலமைச்சாய்
 மீண்டுமிங்கு முனைந்து வந்தான்
மனமகிழத் தலைநிமிர்வாய் மனப்புண்ணை
 ஆற்றிடுவான் மாதே வாழி

சுடுகணைகள் எத்தனைதான் சொரிந்தாலும்
 துவண்டுவிடான் துணிந்து நிற்பான்
விடுமுறைகள் அவற்கில்லை வேளைதொறும்
 பணிபுரிவான் வெற்றி கொள்வான்
நடுவுநிலை பிறழாதான் நாட்டுநலங்
 கருதிடுவான் நன்றே செய்வான்
தொடுவானச் செங்கதிராய்த் தோன்றிடுவான்
 சுடரொளியைத் தொழுவோம் வாரீர்.

முன்னையெலாம் வடவருக்கு முன்னின்று
கைகட்டி முடங்கி நிற்போம்
பின்னை அது மாறியது; பேரன்பு
கொண்டுநமைப் பேணி வந்து
கன்னல்மொழி பேசுகின்றார் கைகொடுக்க
வருகின்றார் வடபு லத்தார்;
இன்னநிலை வந்ததுதான் எப்படியோ?
இக்கலைஞன் ஆற்றலன்றோ!

ஆற்றலுக்குத் தலைமகனை அஞ்சாத
அரியேற்றை ஆண வத்தார்
தூற்றலுக்குத் துவளானைத் தொண்டர்க்குத்
துணையானைத் தொடுத்த போரில்
மாற்றலரை அஞ்சானை மதிமிகுத்த
திறலானை மானங் காக்க
ஆற்றிவரும் பணியானை அன்னைமனங்
கொண்டவனை வாழ்த்த வாரீர்.

(மீண்டுங் கலைஞர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது பாடியது)

வாழிய தமிழரசு

இந்நாட்டு வரலாற்றை நோக்குங் காலை
　　இருந்தவரும் புகுந்தவரும் ஆண்ட நாளில்
பொன்காட்டிப் பொருள்கட்டிப் புகழுங் காட்டிப்
　　பொருதவர்தம் புறங்காட்ட மறமுங் காட்டித்
தந்நாட்டை வளமுறுத்த வழிகள் காட்டித்
　　தனியாட்சி நடத்திவந்தார் மன்னர் என்று
பொன்னேட்டில் பொறித்துளதைக் கண்டோம் அன்று
　　புதியதொரு வரலாற்றைக் கண்டோம் இன்று.

அன்றிருந்த மன்னரெலாம் செங்கோல் ஏந்தி
　　ஆண்டிருந்த அந்நாளில் மன்ப தைக்கு
நன்றுணர்ந்து செய்தபெரும் நன்மையெல்லாம்
　　நாலைந்தும் ஆறேழும் என்ற எண்ணுள்
நின்றிருக்கும்; அதன்மேலும் ஒன்றி ரண்டு
　　நிகழ்ந்தாலும் நிகழ்ந்திருக்கும்; பகையும் போற்ற
இன்றிருக்கும் அரசுசெயும் நன்மை மட்டும்
　　எண்ணுக்குள் அடங்காமல் நீண்டி ருக்கும்.

பணிபுரியும் அலுவலர்கள் இயற்கை எய்தின்
படுதுயரில் அவர்குடும்பம் வீழா வண்ணம்
அஞ்சுகியதன் தலைவிதியை அழித்துக் காக்க
அரியதொரு விதியெழுதும் அரசு கண்டோம்;
மணிவிழியின் ஒளிமயங்கிக் கலங்கி நொந்து
மாற்றரிய வழியின்றித் தவித்து நிற்போர்
அணியணியாய் வந்துவிழி பெற்றுச் செல்ல
அவர்தமக்கு வழிகாட்டும் அரசு கண்டோம்.

தலையிலொரு முழத்துணியைச் சுற்றிக் கட்டித்
தனதிடையில் சிறுகந்தல் இறுகச் சுற்றி
உலையிலெழுங் காற்றெனவே மூச்சு வாங்க
உடல்பருத்த மாந்தரையும் ஏற்றி வைத்துத்
தலையிருந்து கால்வரையும் வியர்வை சிந்தி
தனிமனிதன் வண்டியினை இழுத்துச் செல்லும்
நிலையினியும் ஏனென்றால், படைப்போன் இந்த
நிலைஎழுதி விட்டானென் றுரைக்கக் கேட்டோம்.

விதியென்று சொல்வதெலாம் சோம்பி நிற்பார்
வீண்பேச்சு; படைத்தவற்குப் பழியும் ஆகும்;
மதிகொண்டு சிந்தித்துத் துயரம் தீர்க்க
மாற்றொன்று காண்பதுதான் ஆள்வோர் செய்கை;
அதுவின்றேல் அரிய ணைஏன்? தாழ்வு பெற்ற
அவர்தமக்குங் கைகொடுப்போம் என்று ணர்ந்து
மிதிவண்டி நல்கிஅவர் துயர்கு றைத்து
மீட்சிதரத் துணைநிற்கும் அரசு கண்டோம்.

அங்கமெலாங் குறைந்தழுகி முகம்வ தங்கி
அழகழிந்து புறங்கூனி நடைத ளர்ந்து
தங்கஒரு நிலையின்றித் தண்டு மின்றிப்
தள்ளாடிச் சோற்றுக்கு வழியு மின்றிப்
பொங்கிவரும் வேதனையை அழுது தீர்த்துப்
புழுவினுங்கிழ் நிலையினராய் இரந்து வாழும்
தொங்குமுடற் றொழுநோயர் வாழ்வை எண்ணத்
தொடங்கியவர் எவருள்ளார் காந்தி யன்றி?

புதுவாழ்வு தரவந்த காந்தி யண்ணல்
போற்றியநற் கொள்கைகளை நெஞ்சிற் கொண்டு,
விதிதானே தொழுநோயர் துயருக் கெல்லாம்
விதைஎன்ற சொல்மாற்றி வாழ்வு தந்து,
மதிவாழும் துணிவோடு கருணை வாழும்
மனங்கொண்ட அருட்செல்வர் ஆளும் ஆட்சி
இதுபோல வேறுண்டா? யாண்டும் இல்லை;
என்றென்றும் இவ்வரசு வாழ்க என்போம்.

பூவின்றிப் பொட்டின்றிக் கழுத்தில் கையில்
பூணுகின்ற அணியின்றிச் சுவைகள் உண்ண
நாவின்றி எதிரில்வரத் தகுதி யின்றி
நலமெல்லாம் பெறலின்றி நெஞ்சுள் நாளும்
கோவென்று கூவிஎழிற் கோதை மார்கள்
கொழுநர்தமை இழந்தமையால் வாழ்வு கெட்டுச்
சாவென்று வருமென்று நொந்து நொந்து
சலித்திருந்து நடைப்பிணமாய்க் கிடந்து ழன்றார்.

உற்றாரும் பெற்றாரும் கைம்மை யுற்ற
உயிர்ச்சிலையைக்கண்டுமனம் உருகி நிற்பர்;
'மற்றாரும் விலக்கரிய தலையெ ழுத்து
மாதிவட்கு வாய்த்தவிதம் கொடுமை' என்பர்;
கற்றாரும் மற்றாரும் விதியை நம்பிக்
காலத்தைக் கடத்தினரே யன்றி யந்தப்
பொற்பாவை வாழ்வுக்கு வழியைக் காணப்
புரியாமல் மதிமயங்கி வாழ்ந்து வந்தார்.

வேரடியிற் பழுத்தபலா கேட்பா ரற்று
வீணாதல் கண்டெழுந்து, மூடக் கொள்கை
வேரடியைப் பெயர்த்துவிட்டார் பெரியார்; அந்த
வீரத்தின் அடிச்சுவட்டில் நடந்து செல்லும்
சீருடைய நமதரசு துணிந்து, கண்ணீர்ச்
சிற்பங்கள் சிரித்திருக்க, வயது சென்றோர்
யாருடைய துணையுமின்றி வாழ்ந்தி ருக்க
ஈடில்லா மறுமலர்ச்சி வழங்கக் கண்டோம்.

'வறியவர்தம் புன்னகையில் இறைவன் உள்ளான்
வாழவழி ஏழையர்க்குக் காண்போம்' என்ற
அறிஞரவர் அண்ணாவின் இதயப் பாங்கை
அப்படியே நமதரசு பெற்ற தாலே
சிறியஇளங் குஞ்சுகளைப் பெற்றோ ரின்றிச்
சீரிழந்த குழந்தைகளைப் பேணிக் காக்கச்
செறிவுடைய நெறியமைத்து வாழ்நாள் எல்லாம்
சிரித்திருக்க அமைந்ததுகாண் கருணை இல்லம்.

இலைநமக்கு வழிஏதும் என்று வாடி,
எல்லாமே தலையெழுத்தென் றுரைத்து, வாழ்வின்
நிலையிழந்து கீழ்த்தளத்தில் உழல்வோர் எல்லாம்
நிமிர்ந்தெழுந்து நடந்துலகை விழித்து நோக்கும்
கலையிதனைக் கலைஞரலால் எவரே செய்வர்?
கடுகளவும் நன்றியுளார் ஒப்புக் கொள்வர்;
தலையெழுத்தை அழித்தெழுதுங் கையெ ழுத்தைத்
தமிழரசைப் பல்லாண்டு வாழ்க என்போம்.

என்றும் உயர்க எழில் முல்லை

முல்லைச் சரத்துக்கு வெள்ளி விழாவென்னும்
சொல்லைச் செவிமடுத்தேன் சொக்கிநின்றேன் – புல்லிதழை
வேட்டலையும் கூட்டத்துள் வெள்ளிவிழா நாள்வரையில்
நாட்டியவன் யாரென்றேன் நான்.

முல்லைச் சரந்தொடுப்பான் முத்தமிழ்க்குத் தீங்குவரின்
சொல்லிற் சரந்தொடுப்பான் தூயனவன் – நல்லநல்ல
பாட்டுந் தொடுத்திருப்பான் பாவேந்தின் பொன்னடியான்
நாட்டினன்காண் என்றார் நயந்து.

பொன்னடியான் வாழ்கஎனப் பூரிப்பால் நான்மொழிந்தேன்
பின்னடையான் ஆள்வினையைப் பேணிநின்றேன் – நன்னடையான்
என்றும்உயர்க எழில்முல்லைச் சரமென்றேன்
ஒன்றும் உணர்வால் உவந்து.

('முல்லைச்சரம்' இதழுக்கு வெள்ளி விழாக்கண்ட வாழ்த்து)

வாழிய கவிதை

பாழியல் வகுக்கும் ஏடு
படித்திட விழையும் நாட்டில்
ஏழிரண் டாண்டு காலம்
இடையறாக் '**கவிதை**' என்னும்
தாளிகை கண்ட தென்றார்;
சற்றுநான் திகைத்துப் போனேன்;
வாழிய என்று சொன்னேன்
வளர்த்தவர் துணிவைக் கண்டு.

கவிதையை வளர்க்கும் பாங்கு
கற்றிலா வணிக மாக்கள்
செவியினிற் புகுந்து பாய்ந்து
சிந்தையைத் திருத்தும் வண்ணம்
குவியிடர் உற்ற போதும்
குலைவுறாக் 'கவிதை' என்னும்
கவடியை நல்கி நிற்கும்
தோழர்நம் **தெசிணி** வாழ்க

அரைகுறை யாக வெந்த
அரிசியைச் சோறென் றோதிப்
புரைபடும் அறிவைக் காட்டும்
போலியர் சிலராற் பாட்டின்,
நெறிமுறை பிறழ்தல் கண்டேன்;
நிலைதடு மாறும் அந்த
உரைநடைக் கூட்ட மெல்லாம்
உணர்ந்திடக் 'கவிதை' வாழ்க.

உலகத் தமிழ்க் கழக வாழ்த்து

கரும்பூறும் சாறுநிகர் தமிழைக் காக்கும்
கருத்துடன்முத் தமிழ்க்கழகம் இங்குக் கண்டீர்;
நரம்பேற உணர்வூட்டி, அறிவும் ஊட்டி,
நன்மானம், பகுத்தறிவுச் சுடருங் காட்டிச்
சுரும்பாக உழைக்கின்றீர் வாழ்த்து கின்றேன்;
சொல்வேந்தன் எங்குலத்துத் தலைவன் பேரால்
அரங்கேறி விழாவெடுக்க முயல்வீர்! உம்மை
அன்பூறும் செந்தமிழால் வாழ்த்து கின்றேன்.

(25-08-1979-ஆம் நாள், பெங்களூர் உலகத் தமிழ்க் கழகக் கிளையில் நடைபெற்ற பாவேந்தர் விழாப் பாட்டரங்கில் தலைமையேற்ற பொழுது, உலகத் தமிழ்க் கழகத்தை வாழ்த்திப் பாடியது)

தாய்மொழியைப் பாராட்ட விழையும் மாந்தர்
தம்மொழியிற் சான்றோரைப் போற்றல் வேண்டும்
தாய்நாட்டு முதலமைச்சர் மாலை சூட்டத்
தகுகல்விப் பொறுப்பேற்ற அமைச்சர் நின்று
வாய்விட்டுப் பாராட்ட நிதிய மைச்சர்
வரையாது மனங்குளிர்ந்து பரிசில் நல்கச்
சேய்நாட்டார் வியந்துரைக்க யானை மீது
செம்மாந்து செலல்வேண்டும் அந்தச் சான்றோர்.

செம்மாந்து செல்கின்ற காட்சி காணச்
சேர்ந்தோடி வருகின்ற மக்கள் கூட்டம்
அம்மாஎன் றதிசயிக்க வேண்டும் என்றன்
ஆவல்நிறை வேறுகின்ற நாள்தான் என்றோ?
இம்மாநி லத்திருக்கும் புலவர் என்போர்
எல்லாரும் ஒன்றாகி எழுந்தால் உண்டு;
சும்மாஇங் கிருந்ததெலாம் போதும் போதும்
சூளுரைத்து நாமெழுதல் வேண்டும் வேண்டும்.

– கவியரசர் **முடியரசன்**